

*'Ja Svoju milost
darujem poniznima'*

Tematska knjižica

br. **71**

..... SADRŽAJ

'Upozorenje na oholost i uobraženost...!', (BD 0463)	6
'Odvajanje od materije... Oholost... Spoznaja nemoći...!', (BD 0594)	6
'Samodopadnost... <i>'Tko se uzvisuje biti će ponižen...'</i> Taština...!', (BD 0632)	7
'Volja jedini put do istine i znanja... Poniznost... Oholost...!', (BD 0677)	8
'Živa veza s Bogom... Snaga vjere... Poniznost... Milost... Savršenstvo...!', (BD 0784)	9
'Oholost... Vjera udružena sa oštrinom uma...!', (BD 0833)	10
'Oholost... Pad... Duhovni most u opasnosti... Obmana...!', (BD 0848)	11
'Poniznost duha... Oholost...!', (BD 1131).....	12
'Nedostatak poniznosti... Pogrešno razmišljanje...!', (BD 1406)	13
'Poniznost... Milost...!', (BD 1455)	13
'Oholost... Svjesno traženje Božanske snage...!', (BD 1463)	14
'Služenje u Ljubavi je konačni cilj... Poniznost... Blaženstvo...!', (BD 1744)	16
'Osjećaj za pravdu... Osuđivanje blišnjega...!', (BD 1869)	16
'Blagost i strpljivost... Učinak na blišnjega...!', (BD 1910)	17
'Prapočetak-cilj... Priznavanje-vjera-poniznost...!', (BD 1938)	18
'Ponizna molitva uvjet za predavanje znanja...!', (BD 2055)	19
'Unutarnja poniznost... Borba protiv duhovne oholosti...!', (BD 2137)	20
'Oholost... Tama... Zraka svjetla... Istina...!', (BD 2508)	20
'Samospoznaja... Taština... Poniznost...!', (BD 2533)	21
'Tolerancija i poniznost...!', (BD 2879)	22
'Borba ili služenje... Oholost... Poniznost...!', (BD 2923)	23
'Poznavanje samog sebe... Psihološki rad... Milost... Poniznost...!', (BD 3244) ...	24
'Podređivanje volje Božjoj volji...!', (BD 3269)	25
'Duhovna oholost... Poniznost... Milost...!', (BD 3336)	26
'Traženje snage... Poniznost... Milost...!', (BD 3616)	27

'Moliti sa poniznošću...!', (BD 3682)	28
'Duhovna oholost vođa...!', (BD 4421)	29
'Poniznost-umišljenost... Opasnost...!', (BD 4919)	30
'Duhovno siromaštvo...!', (BD 5014)	31
'Tko se uzvisuje... Oholost... Počasti...!', (BD 5021)	32
'Odnos djeteta... Ljubav... Poniznost... Ispravna molitva...!', (BD 5111)	33
'Duhovna oholost... Najveća opasnost...!', (BD 5214)	34
'Oholost...!', (BD 5341)	35
'Siromaštvo duha... Poniznost... Milost...!', (BD 5502)	36
'Poniznost...!', (BD 5587)	37
'Prijenos duhovnih poruka... Ljubav i mudrost... Poniznost...!', (BD 5661)	38
'Duhovna oholost... Poniznost je most...!', (BD 5820)	40
'Poniznost... Oholost...!', (BD 6154)	41
'Poniznost i oholost... Odgovarajuće sluge...!', (BD 6431)	42
'Poniznost... Istina... Oholost... Pogreška...!', (BD 6558)	43
'Duhovna nadmoćnost... Duhovna oholost...!', (BD 6830)	45
' <i>Ja moju milost podarujem poniznima...</i> ', (BD 7057)	46
'Ponizna molitva... Oholost udio protivnika...!', (BD 7116)	47
'Odbacivanje Božanske Riječi u duhovnoj oholosti...!', (BD 7203)	49
' <i>Bog daruje svoju milost poniznima...</i> ', (BD 7308)	50
'Bogu okrenuta volja osigurava savršenstvo...!', (BD 7566)	51
'Opomena na poniznost...!', (BD 7678)	52
'Duhovna „nadmoćnost“ nije isto što i duhovna oholost...!', (BD 7730)	54
'Duhovna oholost i njena opasnost...!', (BD 7803)	55
'Kritiziranje Božje Riječi pokazuje duhovnu oholost...!', (BD 8208)	56
'Opasnost oholosti...!', (BD 8281)	57
'Molitva za snagu i milost... Ponos... Poniznost...!', (BD 8589)	59
'Očeve Riječi... Tumačenje imena BERTHA DUDDE', (BD 0763)	61

'Pred slomom ide oholost i pred padom uznositost.'

(Mudre Izreke 16:18)

'Oholost ponizuje čovjeka, a ponizan duhom postiže časti.'

(Mudre Izreke 29:23)

'A daje On i veću milost. Zato govori: Bog se oholima protivi, a poniznima daje milost.' (Jakovljeva 4:6)

'Tako i vi, mladići, podložite se starješinama; svi se jedni prema drugima pripašite poniznošću jer Bog se oholima protivi, a poniznima daruje milost. Ponizite se dakle pod snažnom rukom Božjom da vas uzvisi u pravo vrijeme.' (1 Petrova 5:5)

Bertha Dudde, br. 0463, 13 Lipanj 1938

UPOZORENJE NA OHOLOST I UOBRAŽENOST...

Obratite pažnju na sve što u vama može probuditi vraga oholosti. Zlodusi proganjaju sve one kojima Zapovijed Ljubavi prema bližnjemu daje povod za aktivnost u Ljubavi... oni se tu uvijek pokušavaju suprotstaviti, nastojeći lagano nagrditi motiv... da čovjek u svojim postupcima odstupi od istinskog zadatka da pomogne, što bi trebalo primijeniti kao temeljno načelo za Ljubav prema bližnjemu. Jedan mali udio uobraženosti u sebi nosi opasnost, da iz jednog takvog postupka više ništa ne bude ugodno Bogu, nego da se pri tome očigledno osjeća utjecaj zlih sila... Gdje god je već i najmanja uobraženost pokretačka snaga, dobro djelo nema nikakvu ili ima tek vrlo malu vrijednost. Stoga se čuvaj svake oholosti, tako da ne trpiš nikakvu štetu u svojoj duši... (*Prekid*)

Bertha Dudde, br. 0594, 24 Rujan 1938

ODVAJANJE OD MATERIJE... OHOLOST... SPOZNAJA NEMOĆI...

Neizreciva je prednost ako je u čovjeku ugušena svaka naklonjenost materiji, ako se duh može osloboditi od nje, i tako se nesmetano može vinuti u beskonačnost. Svijet drži dušu na Zemlji u čvrstim okovima, i samo jaka volja uspijeva raskinuti ove okove, i ako mu sada, za vrijeme zemaljskog postojanja nedostaje snaga, i čovjek bez volje pusti da ga nosi oluja strasti, prepustio se struji svijeta... Onda mu se duh neće nikada moći slobodno vinuti i uzdići iznad zemaljske sfere, on će radije ostati zarobljen... jedino tijelu sa njegovom žudnjom za zemaljskim ispunjenjem daje za pravo, no dušu drži slabom... ona neopisivo gladuje i pati, ne može se razvijati i odvažiti se sprovesti svoje oslobađanje od materije. Na pragu smrti čovjeku često padnu kao ljuske s očiju, i on prepoznaje veličinu svoje krivnje, koja za sobom povlači neizrecive muke u onostranom. Božja duša uvijek ostaje ista u svom biću (*suštini*), ona je samo otpala sa puta spoznaje... ona je jednako pala kao žrtva oholosti, i jedino na suprotan način može iznova dospjeti naviše... spoznajom svoje nemoći i snažnom željom da u Ljubavi opet bude prihvaćena od Boga. Ona najprije na Zemlji sebe treba prepoznati kao slabo zemaljsko stvorenje, jer joj svijest o njenoj slabosti i nedovoljnosti (*neprimjerenosti*) omogućava da se ponizno i molećivo približi Stvoritelju... No, ako zemaljski život, namjesto toga, stvori iznova oholo biće, koje se ne želi ponizno podložiti svom Stvoritelju, onda u onostranom mora biti sprovedena iznimno teška preobrazba ove duše, i otud će patnje u svrhu pročišćenja često biti mnogo bolnije nego na Zemlji, i prije nego jedna takva duša bude pročišćena od svega nečistog,

često će proći vrlo dugo vremena, a poneka duša ostaje pošteđena velike patnje, ako na Zemlji dà važnost postizanju stanja zrelosti. AMEN

Bertha Dudde, br. 0632, 21 Listopad 1938

SAMODOPADNOST... 'TKO SE UZVISUJE BIT ĆE PONIŽEN...' TAŠTINA...

Zahvaljujući snazi tvoje volje, pristiže ti mjera milosti koja te može premjestiti u stanje unutarnjeg mira, jer poziv Gospodu u nevolji neće iščeznuti nenaslušan. Duhovna slabost i unutarnje nezadovoljstvo su posljedica odsustva Ljubavi, pa tako jedino pojačana Ljubav obnavlja stari odnos spram nebeskog Oca, a volja za pristizanjem do Njega će također uvijek poticati aktivnost Ljubavi, i sva duševna nevolja će nestati. Stoga sada posveti punu pažnju našem utjecaju, i započni:

Tko se uzvisuje, bit će ponižen, i tko nastoji blistati pred svijetom, jednom će se prisjećati svog zemaljskog života sa gorkom nemoći. Strahovito je važno prolaziti zemaljski put u skromnosti i spoznaji vlastite slabosti, jer jedino ovo ga može izvesti u visinu. Jedino borba protiv samodopadnosti je zaslužna za život u vječnosti. Jer ova oholost je bila razlog otpadništva od Boga, i stoga je ona i u zemaljskom životu najveća opasnost za dušu. Ako čovjek sebe samog previsoko procjenjuje, onda mu nedostaje prvi temeljni uvjet njegovog višeg razvoja i najprije na ljudsko dijete mora djelovati neizrecivo mnogo bolnih događaja, da mu omoguće prepoznati koliko malo on sam može, i koliko je ništavan on sam bez Božje pomoći. Svaka oholost će nestati pred licem smrti, ali onda čovjek više ne može iscrpno iskoristiti svoju spoznaju, tada je njegovo vrijeme milosti isteklo bez da mu je donijelo postignuće za dušu. Čovjek uvijek treba držati pred očima čemu bi mu služili sva raskoš i bogatstvo, sve počasti svijeta i svjetovni ugled, ako bi iznenada morao napustiti zemaljsku dolinu... Jedino u spoznaji vlastite slabosti čovjek nadržava sam sebe, jer tek tada će on iskoristiti milost Gospodnju... što može čovjek sam po sebi... u samodopadnosti, međutim on vjeruje da sve čini svojom snagom, i njegova taština sve više raste, ali duša upada u sve veći i veći mrak. Prvi će biti posljednji (*Matej 20:16*)... tako govori Gospod, a tko uvijek samo ovim Riječima poklanja vjeru, rado će se prisjećati Zemlje... Svaki dar je Božji dar... Ono što čovjek jest i što posjeduje, on treba zahvaliti jedino svom Stvoritelju i stoga ne može za sebe iskoristiti ni najmanju zaslugu, pa tako na nijedan način ne može sebi odati počast, i svaka taština je znak duhovnog sljepila, a njima dakle neće doći svjetlo dok ne prepoznaju bezvrijednost zemaljskog blaga i ne pokušaju prikupiti neraspadljivo blago (*Matej 6:19-21*). Jedino odustajanje od svih svjetovnih želja, suzdržavanje od časti i slave i poniranje u čuda Božjeg stvaranja,

čovjeku će otvoriti unutarnje oko, a onda će on prepoznati Božju veličinu i vlastitu nedostojnost... Pitat će i primit će... i tako će se vratiti za vječnost Ocu, od Kojeg se on sam udaljio u samodopadnosti. AMEN

Bertha Dudde, br. 0677, 22 Studeni 1938

VOLJA JEDINI PUT DO ISTINE I ZNANJA... PONIZNOST... OHOLOST...

Sukladna snazi njegove volje, bit će također i spoznaja čovjeka. Kada je temeljna namjera živjeti Gospodu Bogu ugodan život i ispuniti svoju svrhu na Zemlji u skladu s Božjom voljom, onda će također u njemu samome uskoro biti svjetlo i jasnoća, te će on s potpunom izvjesnošću u srcu osjećati što je ispravno, i Istina će mu se otkriti. Jer, jedino volja ga usmjerava na ispravan put, put Istine i znanja. Kome nedostaje volja, on nikada neće stići do pune jasnoće, zbog čega je također uputnije, u dobroj volji se prepustiti Božanskoj providnosti, nego samovoljno željeti razumski proniknuti Istinu... Jer će čovjek uvijek ostati u zabludi, sve dok nastojanje ne otpočne s povodom da se sam jedino Božjoj volji odazove... pokazavši se time poslušnim Stvoritelju od vječnosti. Poniznost i najveća podložnost prema Gospodu su prvi uvjeti da se jednog dana dosegne Gospoda... Ono što je jednom dušu odvojilo od Boga, bila je oholost i vlastoljublje. I tako, jedino putem unižavanja sebe, duša može pronaći put povratka Bogu... Ali, u želji za razumskim istraživanjem nema nikakve poniznosti... Čovjek zamišlja da je sposoban vlastitom snagom prodrijeti u stvaranje i njegove tajne, i stoga nikada neće moći pronaći istinsko prosvjetljenje duha, sve dok se konačno, u samospoznaji svoje slabosti, molećivo i u dubljoj poniznosti ne obrati Samom Stvoritelju... Onda će njegovo nastojanje biti okrunjeno uspjehom i bit će mu preneseno svako znanje. I zbog toga je put k spoznaji poduzet jedino kada dušu obuzme najdublja spremnost za služenje Gospodu Bogu... Ova volja je tako iznimno uspješna, jer u sebi sjedinjuje sve... poniznost i duboku Ljubav prema Bogu, a time također i aktivnu Ljubav prema blišnjemu, jer čovjek ne žudi Istinu samo za sebe, nego istovremeno nastoji djelovati za Gospoda i sam prihvatiti izgubljene duše bližnjih. Takvo će nastojanje također biti blagoslovljeno, budući da je cijeli zemaljski život okrenut jedino izbavljenju od duhovne tame. U izravnom odnosu s aktivnom podrškom, također je neprekidna poduka zemaljskog djeteta, jer volja čovjeka može ostati neprestano aktivna jedino onda kada je održavana u pokretu kroz opskrbu duhovnom hranom... On će biti oblikovan (*obrazovan*) do najviše učinkovitosti, čim je čovjek u svom zadatku podučen od strane Samog nebeskog Oca... Jer što se više zemaljskom djetetu objavljuje Božanska Ljubav, sa većim žarom će ono nastojati postati dostojno ove Ljubavi, i stoga će ono sebe u potpunosti predati zadatku da

primi svjetlo i preda ga svim njegovim bližnjima. Jer jedino ovo je svrha svakoga na Zemlji, izbaviti se od noći duha, kako bi mogao ući u kraljevstvo svjetla... vječne Istine. AMEN

Bertha Dudde, br. 0784, 22 Veljača 1939

ŽIVA VEZA S BOGOM... SNAGA VJERE... PONIZNOST...
MILOST... SAVRŠENSTVO...

Traženje žive povezanosti s Bogom je prvi uvjet za stremljenje prema savršenstvu. Ako se vi ljudi nastojite u svim životnim situacijama povjerljivo otkrivati Ocu na nebesima, onda je uspostavljena ova veza, i tek sada stojite u ispravnom odnosu s Bogom. U svim mukama tijela i duše sada poznajete Jednoga, Koji vam može pomoći... okrećete Mu se moleći, a vaš poziv neće biti uzaludan. Otac na nebu želi Svoju djecu punu povjerenja zvati vlastitima, i kada se vaša molitva u uvjerenom pouzdanju uzdiže u nebo, On također neće razočarati vaše povjerenje, jer se u živom spoju nalazi svaki blagoslov i sva snaga. Čak i najblaža sumnja potresa snagu molitve, ali jedan jedini uzdah onoga tko u potpunosti vjeruje, doseže uho Oca na nebesima, pronalazi svoje uslišenje zahvaljujući čvrstoj vjeri. Na ove Riječi uvijek mislite kada malodušno klonete i ne uspijevate pronaći pravu snagu vjere... Ako je vjera živa, onda vas ništa ne razdvaja od Božanskog Spasitelja, onda ste Mu privrženi u djetinjoi Ljubavi i u potpunosti se predajete Njegovoj volji... Pouzdajte se u Njega neograničeno, i vaša vjera i pouzdanje će vam također donijeti pravednu plaću... Otac će vam dati ono što trebate. I ako se sada uistinu osjećate kao djeca vašeg Oca, također ćete nastojati potpuno poštivati Njegovu volju, jer onda ste također u Ljubavi, a ova Ljubav daje i ispunjava svaku želju. Ako je sada Ljubav okrenuta Božanskom Spasitelju, onda je također u vama i volja za služenjem, jer Ljubav služi dobrovoljno, daje i žrtvuje se, i uvijek je spremna pomoći. I ako je zemaljsko dijete spremno služiti, onda također ispunjava pravu zemaljsku svrhu, jer jedino u služenju može sazrijeti do savršenstva. Jedino će se biće koje služi moći osloboditi svih nečistoća, tko se stavlja u službu Bogu i dragim bližnjima proizaći će čist i bistar, jer ovo biće će se naučiti najdubljoj poniznosti, a jedino se kroz poniznost dolazi u izravnu vezu s Gospodom i Spasiteljem... Jer Gospod daje Svoju milost poniznima (*Jakovljeva 4:6; 1 Petrova 5:5*)... Ali, Božja milost je nužna svakom zemaljskom djetetu, ako želi dostići najviše i oblikovati se u biće nalik Bogu... Morate dosegnuti najviše, a to možete jedino kada se naučite poniznosti. Što manje gledate na sebe same, to prije će vas Gospod podići, On će vam poslati prekomjerne milosti, i tek sada kroz Božansku milost možete ispravno shvatiti svoj zemaljski život, u svojoj njegovoj važnosti. Stoga služite Bogu i dragom bližnjemu u svojoj Ljubavi i vjernosti,

nastojte postati dostojni Njegove milosti i ostanite sjedinjeni s Bogom u najdubljoj poniznosti, onda ćete dosegnuti najviši stupanj savršenstva već na Zemlji, i vaš život će biti blagoslovljen. AMEN

Bertha Dudde, br. 0833, 28 Ožujak 1939

OHOLOST... VJERA UDRUŽENA SA OŠTRINOM UMA...

Nedostatak vjere kod ljudi izaziva neizrecivu patnju, pa čak i ako nebeski Otac u Svom milosrđu želi stati na put patnji, putem očiglednog dokaza Božanskog djelovanja, koji bi ljudima trebao učiniti lakšim vjerovati... to je poduzimanje uzaludno kod ljudi obuzetih vlastitom vrijednošću. Gospod se očituje na tako različite načine u životu svakog čovjeka... njima će uvijek iznova biti ponuđena prilika da se u djetinjem stavu obrate Ocu... A kada bi ljudi htjeli više dopustiti njihovom srcu da govori, a manje slušali ono što im razum savjetuje, čovječanstvu bi uistinu bilo bolje i bilo bi mnogo dublje u vjeri, nego je to sada slučaj. Čovjek, koji sve nastoji racionalno objasniti i analizirati, je nepoučljiv. Razum bez vjere je sasvim ništavne vrijednosti, vjera sama će Ocu na nebu biti ugodna, ali vjera udružena sa oštrinom uma je iznad svih očekivanja korisna za čovjeka, jer njemu tek sada svijetli pravo svjetlo, tek sada se nalazi na izvoru svake mudrosti, i njegovo srce će se proširiti u spoznaji, koje izobilje duhovnog dobra će njemu sada biti ponuđeno i kako uspješno će on sada moći koristiti oštrinu svog uma, što je neodvojivo povezano sa dubokom vjerom. Stoga mora bez prestanka crpiti sa izvora mudrosti, jer vrelo, koje je otvoreno, tako da se čovječanstvo na njemu treba osvježiti, neće presušiti, osim ako sve ne odbaci i omalovaži od njega ponuđeno osvježenje i osnaženje. Najveća pogreška, a također i najveći prijestup protiv Božanskog reda je oholost ljudi... jer se tamo ne može jednostavno staviti poluga. Tko je malen, a misli da je velik, također gubi svaku procjenu vrijednosti istinitosti... tko u sebi nije žedan Istine, neće nikada moći prosuditi i nikada neće biti sposoban razlučiti Istinu od laži, kada ona bude ponuđena ljudima kao duhovno dobro. Tko uvijek želi u prvom redu istaknuti sebe samoga i svoje stajalište, njegova namjera nikada nije dokučiti Istinu... Istina mu je radije neugodna, budući da ona najprije poziva na samospoznaju, te se čovjek mora spustiti sa svog visokog pijedestala na kojeg se sam popeo... I tako u svjetlu može stajati samo onaj koji cijeni Istinu kao najvišu vrlinu, jer Čista Istina može biti prihvaćena jedino od čovjeka koji je gladan Istine, i to sa najdubljom poniznošću srca. Božja milost se ne približava oholosti, no, tko živi u poniznosti, uvijek i zauvijek je u Božjoj milosti... A čovjek najprije mora spoznati sebe samoga, te mu ova spoznaja mora dovesti pred oči njegovu vlastitu ništavnost, onda će se čovjek ponizno pokloniti pred svojim Stvoriteljem i neće mu biti uskraćena Božja milost, koja mu uz to pomaže stajati u pravom svjetlu. AMEN

Bertha Dudde, br. 0848, 4 Travanj 1939

OHOLOST... PAD... DUHOVNI MOST U OPASNOSTI... OBMANA...

Rečeno vam je da svaka oholost dovodi do pada (*Mudre Izreke 16:18*) i da je mnogo teže iznova postići stupanj koji je prethodio padu. Gledajte, djeco Moja, upozoravam vas, jer vidim unutarnje uređenje srca, i sa zabrinutošću gledam kako vi još uvijek prihvaćate zavodljivu ruku svijeta... Ja vidim da oklijevate, ali ste spremni dozvoliti da budete uhvaćeni... Također vidim da je nestala nesebičnost, vidim kako se želite odjednom uspeti uvis, ali u zemaljskom smislu, i ne mislite više na vaš zemaljski zadatak. A to ima za posljedicu da su mostovi prema onostranom u opasnosti, da su se stupovi poljuljali, te Ja, kao Gospod, moram izgovoriti silnu Riječ, kako bih odvratio ovu opasnost. Gledajte, kada je ova opasnost na pomolu, to za vas treba biti znak, tako da se ne poljuljate i ne izgubite. Jer svijet vam ne nudi ništa što vam Ja ne bih mogao tisuće puta nadoknaditi, nijedna radost svijeta neće biti duboka i trajna, a svaka zemaljska sreća je samo varka i privid, i što vi zamišljate steći na Zemlji, obmana je i bez ikakve duhovne vrijednosti... I tako treba očekivati duhovnu slabost kod svih onih koji nastoje postići ugled i slavu u svijetu. Oni ne mogu očekivati nikakvu pomoć, jer oni ne teže ničemu što im osigurava pomoć odozgo. Životni cilj je za njih uvijek jedino zemaljski život sa svojim ispunjenjem, a sve duhovno im ostaje strano, svo stremljenje im se odnosi na zemaljsko dobro, ali ne misle na vječnost.

Kako da zahvatim blagoslivljajući, tamo gdje mi se okreću leđa... kako da blagoslovim one koji Me poriču? I Ja ću zanijekati onoga tko odbaci Moju Riječ poradi zemaljskog uspjeha. Tko se želi uzdići visoko, a ne traži duhovnu visinu, njegov pad je blizu, a njegova borba će biti znatno teža, potraži li ikad više na Zemlji Istinu. Jedino unutarnja predanost, ponizna molitva i gorljiva aktivnost u Ljubavi štite zemaljsko dijete od opasnosti da otpadne, i gdje mu prijete da postane slab, mora pozvati Mene za pomoć, a Ja mu želim pomoći u svakoj nevolji, jer Ja poznajem Svoju djecu i stoga ih upozoravam u svoj Ljubavi, da ne predaju nešto dragocjeno u zamjenu za blago bez vrijednosti koje se sastoji u zemaljskom ugledu, sreći i bogatstvu, koje ipak ljudsko srce čini tako siromašnim, kada zbog toga duša dospije u mrak. Zato izbjegavajte svijet, izbjegavajte pompu i ostanite ponizni, jednostavni i skromni, i ostavite sve izvanjsko onima koji vjeruju da ne mogu živjeti bez takvog... oni imaju svoje nebesko kraljevstvo na Zemlji, te nikakvo ne trebaju očekivati u onostranom, prije nego dragovoljno sve ne predaju i ne zadovolje se sa malo, na spasenje njihove duše. AMEN

PONIZNOST DUHA... OHOLOST...

Vježbanje poniznosti duha, predstavlja značajan napredak duše... Vi ljudi često ne znate koliko lako i brzo upadnete u pogrešku da postanete duhovno oholi, odnosno, ne branite se od misli, koje vas same čine oholima i čine da povjerujete da ste na duhovnom području nepogrešivi... Vidite, često je dovoljan samo jedan manji nagovještaj, da se također osjetite već pozvani da primijenite vlastito znanje, premda vi sami još niste prodri u svu Istinu... I vi sa žarom zastupate vaše gledište, poštujuete samo vaše mišljenje i tako ste potpuno uvjereni u istinitost vaših riječi... a ipak griješite... A to je samo zato što ste izgubili dječju poniznost i stoga vas se može nazvati duhovno oholima. Vi ste dobro podučeni od Boga, i Bog štiti Svoje sluge na Zemlji od svjesne obmane... a ove Njegove sluge također imaju najbolju volju da ljudima opet predstave ono što su naučili, ali često dolaze u životne situacije, koje izazivaju određenu oholost... i da ih motivira, on sam pridodaje znanje koje njemu još nije bilo preneseno... on crpi iz razumskog znanja, ali nikada srce ne pita za savjet... tako ne čeka djelovanje Duha u njemu, nego ga prije sprječava. Uzdiže sam sebe, gdje bi trebao ustrajati u svoj poniznosti, sve dok Božanski Duh ne siđe na njega. Ovo je samo jedan pokazatelj velike opasnosti, koja može ugroziti Božjeg slugu, čim on nije vrlo ozbiljan i strog u posredovanju Čiste Istine... prijenosu čiste Božje Riječi...

Sve dok istinska Ljubav prema bližnjemu zaista prevladava u čovjeku, bit će nemoguće da on izgubi duboku poniznost i da se na njenom mjestu očituje oholost, jer istinska Ljubav ne traži vlastitu čast i osobnu korist... ona jednostavno nosi ljudima ususret Ljubav, ona daje, i to bez ikakvih ograničenja, i također će uvijek i neprekidno čekati u poniznosti, jer ona uopće nema nikakvu vlastitu težnju za priznanjem, i stalno jedino daje bližnjima, bez da sama za sebe traži uživati ugled kao mudra i pametna. Čovjeku punom Ljubavi sasvim je dovoljan uspjeh koji postiže za dušu drugoga, nema nikakvo drugo nastojanje, nego podići tamu duha bližnjih, i nastavlja i dalje biti što je bio do sada, marljivi, skromni, Božji sluga, koji u najdubljoj poniznosti prima darove iz Očeve ruke i u svako vrijeme ih rado daje dalje... Jer sva Božanska milost je ukorijenjena u najdubljoj poniznosti... a duhovna oholost znači duhovni zasto, i stoga Gospod upozorava vas, Njegove sluge na Zemlji, tako da ispunite vaš zadatak, i djelujete na blagoslov, sve dok prebivate na Zemlji. AMEN

NEDOSTATAK PONIZNOSTI... POGREŠNO RAZMIŠLJANJE...

Neizrecivo je teško ljudima razjasniti pogrešku njihovog razmišljanja, ako njima nedostaje unutarnja poniznost. Ne može im se ništa objasniti, jer su uvjereni da sve razumiju, i zato oni ne žele dopustiti da budu podučeni. Pa ipak, oni su vrlo daleko od ispravnog mišljenja. Isto tako, ako im se dostavi neobičan dokaz, oni površno prelaze preko njega, budući im zadubljuvanje izgleda odbojno. Jer moraju sebi samima priznati da njihov način života nije onakav kakav je propisan od Boga, a svaka potvrda onoga čega se boje, njima je neugodna za čuti. To su oni ljudi, kojima nedostaje iskrena volja da dosegnu visinu. Smatraju zemaljski život i njegovo ispunjenje primarnim zadatkom, i misle o svom Stvoritelju samo u vrijeme nevolje. No, pravo obožavanje Boga u srcu oni ne poznaju, a time također ne priznaju Riječ Božju za ono što jest... za poruku s neba, ponuđenu ljudima u Ljubavi, koja im posreduje neizmjernu snagu i milost, koja im nikada više ne može oduzeti vrijeme i snagu, nego im ovo uvijek dostavlja. Sasvim je razumljivo da sumnja u istinitost ove Riječi može ljude učiniti nepovjerljivima, i oni razmatraju ovakve poruke sa izvjesnim oprezom, međutim, oni također odbijaju ozbiljno preispitivanje ovih, i tako također ne mogu ispravno prosuđivati, te ostaju daleko od Božje Riječi, tamo gdje im je ona bila donesena tako blizu. I jedino najveća Ljubav i strpljenje mogu ostvariti da čak i oni obrate pažnju na sadržaj poruka od gore. Doduše, oni će i dalje susretati neprihvatanje, ali ako oni mogu postati podložni, promjena njihovog razmišljanja još može biti uspješna. Za takve ljude će proći još dugo vremena prije nego ih obuzme iznimna milost, i ovo vrijeme je nažalost izgubljeno za vječnost. AMEN

Bertha Dudde, br. 1455, 5 Lipanj 1940

PONIZNOST... MILOST...

Poniznost je ukorijenjena u spoznaji vlastite nedovoljnosti, a to opet rađa molitvu, jer je poniznost osjećaj bezvrijednosti i slabosti, a ovaj treba biti riješen kroz milost i pomoć. Sve dok se čovjek osjeća malen, moći će tražiti i duboko zahvaljivati za primljenu milost, dok onaj tko se uzvisuje neće uistinu podignuti ruke k Ocu, jer se sam osjeća dovoljno jakim da savlada prepreke. Više se ne pogiba sili koja je iznad njega, nego je svjestan svoje važnosti i drži se nadmoćno nad onim koji moli za pomoć. On zahtjeva, čim mu nešto nedostaje, i prihvaća kao prirodno (*tj. samo po sebi razumljivo*) sve što mu je ponuđeno. A takav se čovjek ne može ni radovati Božjoj milosti, njemu će zacijelo stizati Božja snaga koju on treba za njegov zemaljski život,

ali njegova duša se nalazi u najvećoj opasnosti, jer mu je dostupno premalo snage, budući da mu nedostaje volja da traži ovu snagu od Boga i da je ponizno prihvati. Stoga je zemaljski život tada proživljen uzalud, jer ne nosi duši nikakvo oslobođenje od njenih okova, iako je čovjek od Boga preuzeo snagu samo za njegovo tijelo. To je stanje koje se ne slaže s Božjom voljom, ako se čovjek postavlja oholo naspram Njega, jer je biće zbog toga prošlo dug put na Zemlji u vezanom obliku, da bi raspoznalo svoju nemoć, i da bi moglo uvidjeti udaljenost od Boga, koja kroz pravu dječju Ljubav sada treba biti umanjena. Međutim, duh oholosti povećava udaljenost od Boga na nezamisliv način. Oholost je bila uzrok otpadanja od Boga, i sada jedino najdublja poniznost opet može dovesti biće bliže vječnom Božanstvu. Jer Bog Ljubi Svoja stvorenja i stavlja im na raspolaganje Svoju neizmjernu milost. Ova je milost Božja snaga koja dotječe u duhovno u čovjeku. Sada, ako su na čovjeka postavljeni izvjesni zahtjevi, to se događa jedino stoga da bi se čovjek slobodno odlučio za sjedinjenje s Bogom ili za nastavak odvajanja od Njega. On mora iz najdubljeg nutarnjeg poriva težiti jednome ili drugome; ako u njemu prevlada osjećaj oholosti, onda treba tijekom zemaljskog života naučiti prepoznati svoju bezvrijednost, tako da se on sam molećivo obrati svom Stvoritelju i sada prihvati dostavljenu snagu, koja ga oblikuje tako da se udaljenost od Boga sve više smanjuje. I to je onda ostvarilo unutarnju poniznost, jer se ponizni čovjek odriče svoje volje i potpuno je podlaže Božanskoj volji. Poniznome Gospod daje Svoju milost... Kroz poniznost on uspostavlja ispravan odnos s Ocem, poniznost mu dopušta moliti za snagu, koja može doći do čovjeka jedino ako je svjesno zatražena. Unutarnja poniznost je priznanje nekadašnje krivnje, koja je prouzročila pad od Boga. Poniznost je najsigurnije jamstvo da se Otac pun Ljubavi saginje do svog djeteta i privija ga uz Svoje Očinsko srce... kako bi se duh Božji iznova sjedinio sa Očevim Duhom. AMEN

Bertha Dudde, br. 1463, 9 Lipanj 1940

OHOLOST... SVJESNO TRAŽENJE BOŽANSKE SNAGE...

(Ivan 1:12)

Vaša najveća pogreška je što zamišljate da ste u punom posjedu sve snage, te vjerujete da zemaljski život svladavate sami. I stoga vi daleko od sebe odbacujete misli da vam je potrebna pomoć i da bi stoga također jednom mogli zazvati pomoć. A time je i stav vaše duše prema Bogu negativan, ne prepoznajete Ga, i tako vam Njegovo stalno djelovanje nije vidljivo. A to je iznimno opasan stav, jer time i dalje smanjujete snagu koju vam je Bog omogućio za fizički život. On nju mora smanjiti, da bi vam dopustio prepoznati vlastitu nemoć, On mora dopustiti da vas stignu bolest i fizička patnja tako da u tome prepoznate jednu višu silu. Priliv Božje snage će vam biti tako odmjeren, kako vi nju namjeravate iskoristiti. Za duhovno sazrijevanje

imate neizmjernu snagu od Boga na raspolaganju, no međutim, ako nju ne tražite, i potrebna vam je samo poradi zemaljskog života, također možete i primiti samo ono što je apsolutno nužno za zemaljski život, ipak ostat će vam uskraćena svaka dostava duhovne snage, dok vi to svjesno ne zatražite. A ovaj nedostatak snage može vas dovesti jedino do duhovnog nazadovanja, jer vi ne težite napretku i mislite jedino na tjelesnu dobrobit.

Tijekom nezamislivo dugih perioda vremena vam je bila dostavljena Božanska snaga, bez da je za to bila potrebna vaša volja. No, u zemaljskom životu sama volja mora postati aktivna, morate svjesno zatražiti snagu koja vam stoji na raspolaganju, budući da bi drugačije čovjek bio neslobodno biće, koje bi iznova bilo ovisno o Božanskoj volji. Sjedinjenje sa duhovnom snagom je stvarni viši duhovni razvoj... Dodjeljivanje duhovne snage bez traženja, za biće bi sada značilo promicanje višeg duhovnog razvoja silom, a ovo je potpuno isključeno prema Božanskom Zakonu, jer jedan takav razvojni put ne bi nikada mogao ishoditi bića slična Bogu. Biće može dosegnuti ono najviše svojom voljom, međutim bez da njoj omogući da bude aktivna, svaki napredak je nemoguć.

Prema tome, mora se uvijek djelovati na ljudsku volju, da se ona okrene Bogu, podloži se Njemu, a time također poželi snagu za duhovnu dobrobit. Ali duhovno stanje ljudi je bez svjetla, oni ne vide potrebu za pomoći od strane vječnog Božanstva, misle stalno jedino na zemaljske potrebe i odbijaju svaku duhovnu opomenu. Oni su toliko udaljeni od Boga, te Ga ne žele prepoznati u blizini i zamišljaju sebe još daleko naprednije u njihovoj spoznaji, jer vjeruju da su neopterećeni i slobodni, dok pokušavaju uvjeriti one koji teže duhovnome, u ograničenja i opterećenja. A tako je obrazovan i mlađi naraštaj, da oni sebe zamišljaju moćnima i jakima, i sposobnima složiti svoj zemaljski život prema dobro naumljenom planu. A njima nedostaje napajanje Božjom snagom, jer ga ne žude.

No, kada dođe dan koji će drugačije podučiti čovječanstvo, beskrajni jad i strepnja će se oboriti na čovječanstvo, da prepoznaju njihovu vlastitu snagu kao ništavnu i da su izloženi silama pred kojima ne mogu opstati. Onda će se čovjek morati odlučiti, podleći ili pak preklinjući ispružiti svoje ruke prema Njemu, Koji je do sada bio neshvaćen, tako da mu On pomogne i dopusti mu zemaljski život s ciljem višeg razvoja duše, čiji stupanj zrelosti je vrlo nizak. Ali blago onomu koji ovo prepozna u času najveće nevolje, njemu će Bog pomoći i izbaviti ga. AMEN

Bertha Dudde, br. 1744, 19 Prosinac 1940

SLUŽENJE U LJUBAVI JE KONAČNI CILJ... PONIZNOST... BLAŽENSTVO...

Biće ispunja svoje određenje ukoliko odluči služiti: jer služenje u Ljubavi je konačni cilj svega onoga što je proizašlo iz Boga. Služenje onda više nije na poniznost obvezujuće stanje, nego Ljubav sad čini služenje stanjem najvišeg blaženstva. Sva svjetlosna bića trebaju priliv Božanske snage, i sada, moći davati bićima ono što im nedostaje, neizmjereno je usređujuće za bića čije stanje savršenstva ih je učinilo sposobnima postati primateljima i nositeljima Božanskog priliva, i koja u svojoj Ljubavi uvijek jedino žele dijeliti i tako služiti u najvećoj Ljubavi. Svako stvorenje koje se njihovom snagom Ljubavi može preplaviti, jednako je njima za sreću i njihovoj zaštiti povjereno. A oni s posebnom Ljubavlju prihvaćaju k sebi zemaljsku djecu, koja su izrazila svoju volju da žele prihvatiti Božju snagu. Oni su uvijek spremni za njih, neće dopustiti da ni jedan poziv prođe nezapažen, njihova volja za služenjem nikada ne prestaje, oni neprekidno žele davati i pomagati onima kojima je pomoć potrebna. Jer to je Ljubav koja hoće izbaviti, koja želi osloboditi što god je svezano, koja tako služi vezanom biću, tako da ovo bude slobodno od vlasti svoga osvajača... Ljubav ne pita za plaću ili uspjeh, ona je samo spremna služiti, a služenje, koje dokazuje najdublju poniznost na Zemlji, u vječnosti je neizrecive slatkoće; to nije ponižavajuće stanje, to je kraljevski naklon u dubokoj Ljubavi, koji podiže ono što leži na tlu i to vodi uvis... Ovo služenje je jednako kraljevanju, jer duboka Ljubav je pokretačka snaga. Stoga će na Zemlji služenje u Ljubavi biti jedini put ka savršenstvu, premda se na Zemlji uz to mora pridružiti poniznost da bi se živjelo u Božjoj milosti. Čovjek treba iz vlastite pobude sići u najdublju dubinu, da bi stigao do najviše visine... Međutim, sva će bića doživljavati stanje služenja manje ponižavajućim, što više napreduju u višem razvoju, jer što se biće više oblikuje u Ljubav, tim više ga usređuje svjesnost da može pomoći, budući da prepoznaje bijedu nespasenog bića, kao što također zna za neizrecivu sreću bića koje prima Božansku snagu i može je stalno razdjeljivati. AMEN

BerthaDudde, br. 1869, 30 Ožujak 1941

OSJEĆAJ ZA PRAVDU... OSUĐIVANJE BLIŽNJEGA...

Osjećaj za pravdu mora prebivati u čovjeku, u suprotnome ne bi mogao izraziti nikakvu prosudbu nad naizgled neljubavnim djelovanjem (*Ivan 7:24*). Tko sebe doživljava toliko nadmoćnim da ne tolerira nikakvo proturječje jer vjeruje za sebe da

je nepogrešiv, nikada neće misliti na pravi način, jer ne dopušta drugima jednako pravo kao samome sebi. Potrebno je napraviti veliku razliku među ljudima.

Tko podvrgne sebe i svoje djelovanje pod oštru kritiku, trudit će se također da uvijek ispravno prosuđuje druge ljude. Ali tko jedino traži greške blišnjega i za sebe vjeruje da ih nema, razmatra svaki način djelovanja samo sa stajališta nadmoćnosti i stoga je njegov sud lažan. Svaki čovjek može pogriješiti, svaki čovjek može zabludjeti. Ali mora prepoznati sebe osobno, tek onda se može boriti protiv svojih grijeha i oplemeniti se. Tko međutim ne prepoznaje u sebi nikakvu pogrešku, taj uopće ne teži ka usavršavanju. Kada neljubavno djeluje, on to uopće ne primjećuje, ne daje tome nikakvo obrazloženje i nesposoban je ispravno prosuđivati svoje djelovanje. Nedostaje mu osjećaj za pravednost. Zauvijek će smatrati nedodirljivim svoje osobno djelovanje, ali će nastojati poniziti blišnjega za najmanje greške.

Čovjek mora shvatiti da nema nikakvo pravo ukoriti blišnjega za neko neprimjereno djelo, sve dok se on sâm ne nalazi na visokom stupnju moralnosti. Mora uvijek misliti na svoju vlastitu nesavršenost kada želi ukoriti onu svoga blišnjega. Ali kada u nekom prebiva osjećaj za pravednost, taj neće donositi sud tako brzo za svoga blišnjega, jer će se nastojati poistovjetiti sa njegovom situacijom i potom će također imati i razumijevanja za slabosti i pogreške drugoga.

Da bi mogao ovo činiti, ipak mora također biti iskren, mora vidjeti stvari kako jesu, ne smije sebe previsoko cijeniti, a blišnjega prenisko, jer onda će mjeriti svoje vlastite pogreške sa drugačijom mjerom nego one svoga blišnjega, a to isključuje svako ispravno razmišljanje i prosudbu.

Toliko je neusporedivo dragocjeno biti oštar sa samim sobom u prosuđivanju, onda čovjek ostaje vjeran sebi samome i neće uzrokovati nikakvu nepravdu blišnjemu za vlastitu ljubav, dok u suprotnome osuđuje način djelovanja drugoga nepravedno i sebe postavlja nadmoćnim u odnosu na njega. Stoga, čovjek mora prvo razmotriti sebe samoga i svoje djelovanje, prije nego li kritizira ono svojega blišnjega i uzdigne se nad njime kao sudac (*Matej 7:1-5*). AMEN

Bertha Dudde, br. 1910, 10 Svibanj 1941

BLAGOST I STRPLJIVOST... UČINAK NA BLIŽNJEGA...

Da bi se odgajalo u blagosti i poniznosti, čovjek si mora zamisliti dušu blišnjega koja se nalazi potpuno u bijedi uslijed krivo usmjerene volje; i onda mora biti spreman pomoći toj duši. Vi ljudi trebali biste si uvijek zamišljati zarobljeništvo duše, onda

ćete stajati pred takvim ljudima prepuni suosjećanja i gledat ćete da djelujete naspram njih sa svõm Ljubavlju i strpljenjem, kako biste navodili njihovu volju, olabavili okove duše i tako joj podarili veću slobodu. Međutim, nestrpljivost i naglost pojačavaju krivu volju i u duši stvaraju uvijek samo veću bijedu. Jer samo dobra i Ljubavna nastojanja pobuđuju u bližnjemu dobre akcije i jedino tako može biti pomognut u nevolji svoje duše.

I duša je zahvalna svima onima koji su joj pomogli da otpusti okove, jer sada će joj biti uvijek sve lakše da preusmjeri volju ka dobru, dok se ovojnica oko duše podebljava kada joj bližnji prilazi s neljubaznošću, jer to samo proizvodi tvrdoglavost, pa čak i neprijaznost. Čim duša osjeti otpuštanje okova, također se i njezin otpor smanjuje prema onome koji joj čini dobro. Jer okovi su nasilje od strane protivnika, koji ipak mogu biti oslabljeni putem volje za dobrim. Kada čovjeku bude ponuđena Ljubav i strpljenje, onda se također i volja usmjerava ka dobru, jer joj čini dobro sve ono što ima svoje izvorište u Ljubavi, jedino mora također prepoznati Ljubav kao takvu.

Ali nestrpljivost i naglost nikada neće dozvoliti podrazumjeti Ljubav i čak će izazvati uznemirenost u bližnjega. Ovo uzrokuje duši ogromnu nevolju. No, vi imate mogućnost da odagnate tu nevolju i vašim bićem, kroz Ljubav, dobrotivost, strpljivost i blagost učinit ćete da izbiju nježne reakcije, i tako ćete doprinjeti oslobađanju duše od zloćudnih sila. AMEN

Bertha Dudde, br. 1938, 4 Lipanj 1941

PRAPOČETAK – CILJ... PRIZNAVANJE – VJERA - PONIZNOST...

Ono što je bilo na prapočetku, još uvijek jest i ostat će u vječnosti. A ono što opstaje je Božansko, što jest, ako je jako udaljeno od Boga, a što je bilo, može opet biti jedino Božansko. Ali, čovjek koji ne shvaća ovu mudrost, nema niti vezu sa iskonskim, još ne zna o konačnom cilju svega duhovnog, nego je usred sadašnjosti, koja je udaljena od Boga, i ipak Ga ne želi priznati. I stoga on mora biti vođen do spoznaje, mora naučiti vjerovati ono što mu ne može biti dokazano. On sam sebi mora stvoriti sliku koja će sada manje ili više odgovarati Istini. Da postoji Bog, Koji je stvorio sve i sve održava, prvo je što on mora vjerovati, a također će mu to biti i djelomično predočeno tako da on sagleda Stvaranje i njegov tijek nastajanja, i također sazna da čovječanstvo ne sudjeluje u njegovom nastanku i održavanju. Prema tome, to mu neće biti tako teško vjerovati... Njemu će biti nemoguće dobiti jasnu sliku o Božanskom Biću, sve dok kroz poštivanje Njegovih zapovijedi ne prepozna neosvijestjenog Boga kao Biće Koje je moćno i mudro... Jer, zapovijed će

ispuniti jedino čovjek koji potvrđuje Zakonodavca i priznaje Mu pravo da izdaje zakone, stoga Mu se također podvrgava... Sada je u Božjoj milosti, što znači da mu sada prilazi snaga od gore, da prodre dublje u Božansko Biće. Kroz podlaganje je slomio prokletstvo, dao je slobodu Duhu u sebi, jer je postao ponizan, a tko živi u poniznosti, živi također u Ljubavi... Duh oholosti je također duh ne-Ljubavi (*nemilosrdnosti, sebičnosti*), ali ponizan će biti jedino onaj čije srce može osjetiti Ljubav. A Ljubav ga približava Bogu, i stoga će također i raspoznavanje uvijek biti sve lakše. No, sada čovjek također zna o svom ishodištu, jer on zna da je Božje stvorenje. A istovremeno mu postaje jasan i njegov cilj, nastoji se vratiti Bogu, da se više ne odvoji od Njega za vječnost... Ali sadašnje čovječanstvo je lišeno bilo kakve Ljubavi i bilo kakve poniznosti. U oholosti sami sebi izgledaju uzvišeni i nadmoćni nad djetinjom vjerom u Boga. I dok im nedostaje najjednostavnija vjera, ljude nije moguće voditi do spoznaje, i tako nikada neće ni saznati o njihovom konačnom odredištu i prema tome, niti o njihovom zadatku. A zemaljski život više ne odgovara istinskoj svrsi, stoga će ga Bog oduzeti ljudima koji se postavljaju protiv Njega i koji se vječnom Božanstvu u svojim srcima protive odbijajućim 'Ne'... (*Prekid*)

Bertha Dudde, br. 2055, 2. Rujan 1941

PONIZNA MOLITVA UVJET ZA PREDAVANJE ZNANJA...

Mudar je onaj tko se smatra malenim i nemoćnim, te traži pomoć od Boga... jer će njemu biti poklonjena milost, i rasti će u svjetlu i spoznaji, jer izvor svjetla je Bog, i ako je Bog zazvan za Njegovu milost, čovjek žudi crpiti iz Izvora znanja, on žudi svjetlo, pa Bog također može podariti sukladno želji. Čovjek ima povlasticu da u svako vrijeme može Boga moliti za pravo na Njegovu milost, može uvijek doći kao dijete Ocu i sebe Njemu povjeriti, i nikada neće moliti uzalud, čim želi duhovno znanje... Jer Bog želi prenijeti Istinu ljudima i postavlja kao jedini uvjet žudnju za njom, i molitvu upućenu Njemu. A On ne postavlja granice, nego Istina i znanje tako neograničeno pristižu čovjeku, dok god on to želi. Ali, ponizna molitva je uvijek uvjet da čovjeku priteče Božanska milost, koja se izražava u prijenosu Božanske Riječi, koja čovjeka uvodi u Istinu. Čovjek se mora osjećati malen i slab, jedino onda dolazi ponizno Bogu i sada je dostojan Božje milosti. Ali, tko ostaje u oholosti, još je vrlo daleko od svjetla i od Istine, i također će on teško biti nosilac svjetla, sve dok sebe samoga ne unizi i promijeni se u ponizno biće. Jer, jedino ponizni će primiti milost. AMEN

Bertha Dudde, br. 2137, 2 Studeni 1941

UNUTARNJA PONIZNOST... BORBA PROTIV DUHOVNE OHOLOSTI...

Ljudi koji ne vode nikakvu brigu o unutarnjoj poniznosti, zaista će nazadovati u njihovom duhovnom razvoju, jer im onda nedostaje milost, a bez milosti je njihova volja za visinom oslabljena. Jer, tada je njihovo biće još oholo i još uvijek predano Božjem protivniku. Onaj kome nedostaje unutarnja poniznost, također će rijetko prihvatiti Božansko učenje, kada mu bude preneseno kroz bližnje, jer se njegov oholi duh buni protiv ovoga, pod utjecajem protivnika. A Božansko učenje ojačava snagu otpora, čim je spremno prihvaćeno. Posljedično je sila otpora tog čovjeka tek slaba. U njemu još uvijek ima previše duha koji treba biti nadvladan, čovjek još ima previše nedostataka koji karakteriziraju njegovu nesavršenost. On neće biti ni blag ni strpljiv, sve dok se ne želi prignuti pred Onim, Kojem on treba stremiti prići. Jer Bog se ne može sjediniti sa bićem koje u sebi još nosi oholi duh svog roditelja (*Sotone; Ivan 8:44*). Čovjek mora voditi stalnu borbu s ovim oholim duhom u sebi, mora se kroz služenje naučiti poniznosti, on mora osnažiti svoju volju da radi ono što mu izgleda neostvarivo... pognuti se da služi gdje bi želio nadvladati. Treba uzeti za primjer svog Božanskog Spasitelja, Čiji je život bio jedino služenje u Ljubavi, služenje u najdubljoj poniznosti prema Njegovim bližnjima. Potruđi li se čovjek ostati u nasljedovanju Isusa, onda će također prakticirati unutarnju poniznost, borit će se protiv svake oholosti, neprekidno će zbog toga moliti za milost Božju, a snaga da sprovede svoju namjeru će mu doći ususret... on će služiti i kroz to postići viši razvoj. AMEN

Bertha Dudde, br. 2508, 12 Listopad 1942

OHOLOST... TAMA... ZRAKA SVJETLA... ISTINA...

Čovječanstvo pritišće duboka tama, a znak za to je pogrešno mišljenje i oholost. Tko je ohola duha, ne provjerava da li je u Istini i stoga, ako pogriješi, ne čini ništa da se oslobodi toga. Tko traži, nalazi... ali tko vjeruje da je nepogrješiv, ne traži Istinu, i stoga je nikada neće ni naći. Posjedovati Istinu znači hodati u svjetlu, zabluda je međutim tama. Zato Bog ponekad obasja svjetlom tako da probije tamu, i ljudima može biti pokazana blagodat jedne zrake svjetla, odnosno, čovjeku je ponuđena Čista Istina o kraljevstvu Onoga Koji je u Sebi Istina... A gdje je Istina, tamo je također zabluda prepoznata kao takva... Svjetlo jasno svijetli u mraku... I sada je čovjek slobodan ostati sa Istinom, ili se vratiti zabludi, i tako opet potonuti u noć duha. Ali, ljudi najčešće bježe od svjetla... od Istine... Ne žele odustati od onoga što

drže za duhovno vlasništvo, čak i ako je sasvim suprotno Istini, jer su ohola duha i ne žele prepoznati ništa što nadilazi njihovo znanje. I zato je tako teško ljudima donijeti Istinu. Kada bi oni djetinjom dušom sve preispitali, razmislili o svemu, i potom prihvatili ono što izdrži njihovu provjeru, njihovo znanje bi bilo mnogo bliže Istini. A tako je svaki nosilac Istine napadnut od strane instinktivnog osjećaja da je njegovo znanje veće, i stoga čovječanstvo ostaje u mraku, trne svjetlo, jer ga izbjegava. Čak i ako Bog uvijek iznova rasplamsa malo svjetlo koje treba osvijetliti čovječanstvo, ono ne prepoznaje njegov blagoslov i ravnodušno prolazi pored njega, ili samo revno nastoji zatamniti njegov jasni sjaj. Zraka svjetla je blagodat za ljude koji priželjkuju hodati na svjetlu i koji također zahvalno prisvajaju ovu dobivenu milost, ali ovih je tek nekolicina, prevladavaju ljudi koji traže svjetovno znanje, jer im je svjetovno znanje također baklja koja njima rasvjetljuje dovoljno jasno... ona međutim, nije u mogućnosti probiti tamu noći. Ali, budući da vjeruju da posjeduju svjetlo, oni ne žude rasvijetliti njihovo duhovno stanje, i stoga čovječanstvo nastavlja hodati u mraku, koji međutim ima učinak neizmjerne patnje za njih. AMEN

Bertha Dudde, br. 2533, 1 Studeni 1942

SAMOSPOZNAJA... TAŠTINA... PONIZNOST...

To što svatko vjeruje da vodi onakav život kakav je Bogu mio, ni ne poduzimajući ništa kako bi se usavršio, znak je sludenosti u ljudskom razmišljanju. Ispravan način života karakterizira određena poniznost i, ponizan čovjek će se uvijek truditi biti dostojan Božje Ljubavi i milosti; nikad neće vjerovati da se onakav kakav jest sviđa Bogu, jer mu poniznost pokazuje njegovo ogromno odstojanje od Boga. Ali kome nedostaje poniznosti, taj je još daleko od pobožnosti, jer njemu nedostaje i milosti. Ponizan čovjek se moli za milost, stoga će ju on i primiti, on se moli za Božju pomoć u životu, moli za pomoć za postizanje duševne zrelosti, sam se osjeća slab i nesposoban i zato u molitvi traži milost Božju.

I Bog poniznome daje Svoju milost. Ali tko je nadutog duha, on misli da je spojen sa Bogom, bez da to stvarno jeste, ne prepoznaje svoju udaljenost od Njega i tako ju dakle ni ne pokušava smanjiti; ne vidi svoje nedostatke i greške i zbog toga se niti ne trudi otkloniti ih; i time što se ne osjeća slab, ni ne moli se za milost. I tako će završiti isprazno, jer milost mu može priteći tek kad za njom žudi. I zato neće doći do duhovnog napretka u slučaju nedostatka samospoznaje, jer ljudi svoj duševni razvoj ne shvaćaju ozbiljno. Neće priželjkivati nešto što vjeruju da posjeduju, a vjeruju da to posjeduju jer nisu ispravni i iskreni sami prema sebi. Jer, ako je žudnja za Istinom u njima snažno razvijena, sami će preispitivati svoja djela i postupke, i spoznat će svoje nedostatke i greške i tako dospjeti do poniznosti. Jer, ponizan postaje onaj čovjek

koji je strog sa samim sobom i koji je svjestan svog duhovnog siromaštva. Ali tada je i Bog spreman sa Svojom milošću, jer tada je ona svjesno izmoljena od strane poniznog čovjeka, koji će tek tada živjeti Bogu dopadljivim životom. AMEN

Bertha Dudde, br. 2879, 12 Rujan 1943

TOLERANCIJA I PONIZNOST...

Da bi mogli primiti Moju Ljubav i Moju milost, da bi bili podučeni od strane Mene, da biste mogli čuti Moju Riječ u srcu, nužna je maksimalna tolerancija i poniznost. Ljudi na Zemlji koji žele djelovati za Mene, moraju biti tolerantni (*popustljivi*) i ponizni, jer tako svjedoče Ljubav za Mene, da su prepuni Ljubavi za bližnjega i ne gledaju na njega arongantno, jer i oni su također Moja stvorenja. I jedino onda Ja Osobno mogu djelovati po njima, jer Ja sâm strpljiv iznad svake mjere i zato Sam hodao stazu na Zemlji u najdubljoj poniznosti, stazu na kojoj vi morate Mene slijediti. Stoga, morate se potruditi kao i Ja, te biti popustljivi i odnositi se sa vašim bližnjim s poniznošću u srcu. Morate štoviše tražiti Ljubav u njima, da ih zadobijete za sebe, trebate ih smatrati kao prijatelje što su zastranili u grijehu i zbog toga težiti da ih podučite prepuni strpljenja, tamo gdje su prijemčivi.

Morate ostati ponizni i ne uzdizati se u srcu nad njima, kada hodaju u grijehu. Ali se uvijek morate sjećati da morate podržavati Istinu. Morate se čvrsto držati za nju, jednom kada ste prepoznali Istinu i primili ste je direktno od Mene, i ne trebate se plašiti pri protivnom izlaganju. Morate, prisjećajući se Moje Ljubavi, nastojati da prenosite bližnjima ono što ste prepoznali kao spasonosno za dušu, jer onda također sprovodite Ljubav. I ako ostanete vjerni svome uvjerenju, ako ne popustite pred grijehom, možete ipak ostati ponizni u srcu. Nitko ne može zahtijevati od vas da odbacite vašu poniznost, nitko ne može staviti pod upitno vašu toleranciju, ako želite uvijek i nanovo pomoći Istini na njezinome putu. Ali gdje ova Istina ne bude prihvaćena, gdje je duhovni otpor toliko velik, ne pokušavajte prisiljavati.

Istina mora govoriti sama za sebe, i Istina također govori za samu sebe, čim čovjek pita za nju sa ozbiljnom voljom. I za ovo je opet nužna poniznost u srcu, duboki naklon bića pred Stvoriteljem i molitva za pomoći, onda poniznost biva posvjedočena, onda i on biva zahvaćen Mojom milošću i on će ju prepoznati. Poniznima dajem Moju milost (*Mudre Izreke 3:34; Jakovljeva 4:6; 1 Petrova 5:5*), i samo ponizan traži Istinu. Ali Istina vas obavezuje da ju branite. I stoga, poniznost prema Meni ne smije biti povrijeđena zbog toga, iako donositelj Istine ne popušta pred bližnjim koji hoda u grijehu. Ali vi se morate uvijek i neprestano vježbati u

strpljivosti, te si uvijek zamišljati Moj zemaljski put, koji zahtjeva strpljivost u izuzetnoj mjeri i najvećoj Ljubavi.

Budite umiljati i strpljivi i imat ćete uspjeha čak i sa onima koji su vam se početno bili suprotstavili. Jer umiljatost i strpljivost su znaci Ljubavi, a Ljubav je snaga. I Ljubav pobjeđuje svaki otpor, jer niti jedna sila ne može njoj odoljeti. AMEN

Bertha Dudde, br. 2923, 13 Listopad 1943

BORBA ILI SLUŽENJE... OHOLOST... PONIZNOST...

Da bi došao do zrelosti, čovjek mora prevladati svaki otpor, jer je njegov uspon moguć jedino tako da se on bori ili da služi. Otpadništvo od Boga se dogodilo u samodovoljnosti (*uobraženosti*), u pogrešnoj pretpostavci da je toliko moćan, da bi se mogao odreći Božje prirode, da bi i bez Njega bio u punom posjedu snage. I na taj način je htio duhovno vladati mimo Boga, kroz umnožavanje vlastite snage sebe postaviti iznad Boga. I sada mora ići putem unatrag... on mora, da bi mogao sa Bogom vladati, najprije spoznati svoju nemoć i slabost, i sad se mora boriti i moliti za snagu koja mu nedostaje, on mora u najdubljoj poniznosti služiti Bogu i bićima, s kojima je u doticaju... On se mora boriti ili služiti, tako savladati sebe samoga, on mora izaći van iz svoje oholosti kako bi postao ponizan i sad se zalagati za snagu koju je nekad posjedovao i koje se pokazao nedostojan. Tako on mora pružiti dokaz o dostojnosti i to posvjedočiti kroz borbu i služenje. Onda se on duhovno razvio uvis...

Ali sada je u ljudima presnažno razvijeno vlastoljublje, pa se on mora suprotstaviti, on mora tako voditi bitku protiv samoga sebe. A upravo to je znatno teže. On treba prakticirati poniznost i prema bližnjemu, on treba povući oholost koju je imao naspram Boga, budući se on u poslužujućoj Ljubavi okreće prema bližnjima. Oni su također Božja stvorenja, i oni trebaju pred Bogom biti tretirani kao ljudi, ne kao njemu podređeni, nego trebaju biti uzeti u obzir kao ravnopravni. A kako čovjek ima narav vladara, on sebe mora snažno svladati, želi li ispuniti taj uvjet. On mora služiti gdje je želio vladati; on se mora boriti gdje misli da može kontrolirati. Dakle, jedino on sam se može razviti uvis, jer će mu njegova narav pružiti mnogo otpora, kroz koje on može sazrijeti. I nema prečeg što on treba nadvladati, do odreći se svoje nekadašnje oholosti, do malen i ponizan stati pred Boga da bi se s Njim sjedinio. AMEN

POZNAVANJE SAMOG SEBE... PSIHOLOŠKI RAD...
MILOST... PONIZNOST...

Ljudsko biće se izlaže najvećoj opasnosti ako se predaje osjećaju zadovoljenja samim sobom, ako sebe smatra psihološki visoko razvijenim i sebe ne poznaje. Jer njemu nedostaje poniznosti koju će on, međutim, morati prikazati Bogu ako želi primiti Njegovu milost kako bi nastavio sazrijevati. Jedino netko tko sebe smatra malenim će stremiti uspeti se, jedino netko tko se osjeća slab će zamoljevati za snagu, i ako on ponizno pristupa nebeskom Ocu u molitvi snaga mu može biti dana. Ljudsko biće bi trebalo neprestano raditi na unapređivanju sebe samoga i on to jedino može učiniti ako sebe smatra nesavršenim, ako je svjestan njegovih pogrešaka i slabosti i pokušava ih odbaciti. Za svaki korak prema savršenstvu se mora s naporom izboriti budući da borba protiv vlastitih pogrešaka i slabosti zahtijeva borbu protiv sebe samoga, protiv vlastitih žudnji, čovjekova naginjanja prema svijetu, prema materijalnim vlasništvima, protiv čovjekovih zlih instikata koji čine teškim za dušu da oslobodi duh.

I ova borba nije lagana sve dok tijelo i dalje postavlja zahtjeve koji sprječavaju njegovu psihološku zrelost. Ali prije svega ljudsko biće mora sebe prepoznati; on mora znati što Bog želi i do kojeg opsega je njegova volja i dalje u protivljenju Božjoj volji; on mora znati da Bog zahtijeva kompletnu preobrazbu u Ljubav, i on mora kontemplirati što ova promjena u Ljubav naznačava... da se nijedna zla misao ne bi trebala pojaviti u osobi i stoga ni jedno zlo djelo sprovesti u djelo, da svaka kretnja ljudskog srca mora biti čestita i blaga, da bi se protiv svih loših navika trebalo boriti i da ljudsko biće mora sebe trenirati da postane blag, miroljubiv, strpljiv, suosjećajan i ponizan. On mora neprestano sebe promatrati, i opet i iznova on će otkriti slabosti i nedostatke ako uzme njegov rad unapređivanja sebe ozbiljno... on neće biti zadovoljan sa sobom samim sve dok živi na Zemlji, jer on neće postati tako savršen na Zemlji da više ne bi imao ničeg zbog čega bi sebe kritizirao. On mora stremiti ka savršenstvu sve dok živi, i on će jedino to činiti sve dok je svjestan njegovog nesavršenstva kao rezultat njegove oštre samo-kritičnosti i sve dok je on apsolutno odlučan zaputiti se stazom uspona... I stoga treba ostati vrloduboko ponizan i smatrati sebe i svoj rad malim i čak još više iskreno zatražiti dar milosti tako da će Božja snaga teći ka njemu i omogućiti mu da sprovodi rad poboljšavanja njegove duše, budući Bog daje milost poniznima (*1 Petrova 5:5*). AMEN

PODREĐIVANJE VOLJE BOŽJOJ VOLJI...

Tko se potpuno podloži Božjoj volji, ne može željeti ništa drugo više nego ono što želi Bog. Ovo potpuno podlaganje volje je radnja koja nema nikakve veze sa nedostatkom ili sa slabošću volje, nego zahtijeva baš naprotiv, snažnu volju, volju koja savladava samu sebe, koja sebe daje u potpunosti, koja sebe napušta i sve vlastite želje postavlja iza. A takvo predavanje vlastite volje zahtijeva Ljubav prema Bogu, koja je, dakle, jača od ljubavi za sebe samoga, kojoj čovjek žrtvuje sve što mu se inače čini poželjnim. I zato je predavanje volje već jedan znak duhovnog napretka, određenog stupnja zrelosti i također znak da je čovjek poduzeo put do savršenstva. Jer, čim ga je dohvatila Božja volja, on mora nezaustavljivo koračati naprijed na putu njegovog duševnog razvoja. Volja predana Bogu jamči potpun duhovni uspjeh, jer sada Bog vodi čovjeka, i uistinu pravim putem, koji vodi k Njemu. Ipak, volja samog čovjeka ostaje aktivna, jedino čovjek može biti spokojan, da želi i čini uvijek ispravno. Čim se stavio Bogu u potpunosti na raspolaganje, čim Ga moli za dopuštenje da svoje slabe snage koristi za djelovanje okrenuto Bogu, čim se svaki dan i svaki sat predaje Njegovom vodstvu, njega također zahvaća Božja Ljubav, te ga upućuje i vodi... njegov put, njegovo razmišljanje, njegove riječi i njegova djela. Jer Bog traži od ljudi jedino predavanje njihove vlastite volje, jer ova je prethodno bila okrenuta od Boga i imala je za cilj Njegovog protivnika. Ako je sada čovjek spreman predati se Bogu, onda je on prepoznao zemaljsku svrhu, i njegov put na Zemlji je još jedino u Božjoj volji, on je sazrio za najviše savršenstvo, dublju i prisniju posvećenost Bogu. Zbog toga čovjek koji je podredio svoju volju Bogu, također mirno i bezbrižno ide svojim životnim putem, jer sada on uvijek slijedi ono što odgovara Božjoj volji, čak kada može izgledati kao da je to zemaljski gubitak za čovjeka. Čim je čovjek ispoljio svoju Ljubav prema Bogu kroz nuđenje za duhovni rad, Bog ga nikada više ne ostavlja bez skrbi, jer Svoju djecu koja u Njemu vide njihovog Oca, On privlači k Sebi sa svom snagom Njegove Ljubavi, a Njegova sredstva su uistinu uspješna, kad Mu ljudska volja više ne suprotstavlja nikakav otpor. Tako se u najdubljij unutrašnjosti srca mora pokrenuti želja da pripadne Bogu. Čovjek se mora u najdubljij poniznosti Njemu dati u posjed, mora osjetiti Ljubav prema Bogu i treba Ga prepoznati kao moćnog Stvoritelja Neba i Zemlje, kao najnježnijeg Oca Svojih stvorenja, i on mora, kao dijete, prepustiti sebe samoga Ocu. Mora biti spreman prihvatiti sve iz Njegove očinske ruke kao dar milosti, bilo radost ili bol; mora uvijek nastojati sebe oblikovati prema Božjoj volji, i ostati u intimnoj povezanosti s Njim putem molitve... Tada se njegova volja više ne buni protiv Božje volje, onda je on nju sasvim podredio Božanskoj volji, i onda je njegov zemaljski život od utjecaja na njegovu dušu, jer više ne hoda sam, nego sa Bogom i zato njegov put više nikada ne može voditi u zabludu. Stoga je podlaganje Božjoj volji prvi uvjet kojeg Bog postavlja, koji ne može nikada ostati neispunjen, želi li čovjek sazrijeti u svojoj duši... Jer, dok god je njegova volja još

Bogu nepokorna, on ne prihvaća ni milost, još ne uzima utočište u molitvi, i tako on nikada više ne može biti protjecan Božjom snagom, koja mu osigurava duševni rast. I stoga prvo mora biti prevladano samoljublje, prije nego što je čovjek u stanju primijeniti snagu volje da se podloži Božanskoj volji. AMEN

Bertha Dudde, br. 3336, 19 Studeni 1944

DUHOVNA OHOLOST... PONIZNOST... MILOST...

Duhovna oholost sprječava ljude da prepoznaju Istinu, jer je Istina dana od Boga onima koji sebi izgledaju mali i beznačajni, koji stoje u najdubljoj poniznosti i stoga mogu cijeniti Njegovu milost. No međutim, čim čovjek vjeruje da je mudar bez prihvaćanja poduke od Boga Osobno, on se uzdiže; jer ljudsko znanje je zanemarivo... Čak i ako on školski prima Čistu Istinu, on će ju tek onda prepoznati kao Istinu, kada Sam Bog može djelovati u njemu putem Njegovog Duha. Ali Duh Božji djeluje samo u poniznim ljudima, koji traže Istinu jer se sami osjećaju njome siromašni... Međutim, tko sebe zamišlja mudrim, taj stoga ne traži, i tko vjeruje da posjeduje Istinu, ne teži joj. A ova duhovna oholost je za njega velika prepreka, jer on neće biti u stanju prepoznati Istinu kada mu bude ponuđena. No, u duhovnoj oholosti uglavnom stoje ljudi koji za sebe vjeruju da su pozvani kao glasnici Božje Riječi. Jer oni imaju školski, kroz korištenje njihovog razumijevanja, prisvojeno znanje i sada vjeruju da su sposobni podučiti bližnje sukladno tom znanju. Oni se osjećaju duhovno nadmoćnima nad njima, a često još nisu uspostavili vezu s Bogom koja im jamči ispravnu spoznaju, odnosno istinoljubivo znanje. Prema tome, nisu niti podučeni od Boga, a stoga također ni pozvani od Njega u misiju, u koju su sami sebe postavili. Ali, dođe li na njihov put istinski Božji sluga, čovjek koji je podučen od strane Boga i od Njega pozvan da djeluje za Njega, onda mu on poriče bilo kakvo ovlaštenje (*pravo*) koje međutim, prisvaja za samoga sebe. Ne želi odustati od misaonog bogatstva koje je stekao kroz proučavanje, nego ga to misaono bogatstvo čini umišljenim, on sebi dodjeljuje službu, koja njemu mora biti pridijeljena od Boga, treba li biti ovlašten upravljati ovom službom. Njemu nedostaje unutarnja poniznost, koja mu donosi djelovanje Duha, jer tek kroz potonje će mu školski primljeno znanje biti jasno, to će tek postati istinsko znanje, čim ga on prepozna kao Istinu. Ponizni čovjek, koji se osjeća siromašan duhom, ne treba se bojati upadanja u zabludu, jer je podučen od Duha koji u njemu može postati djelatan. Jer poniznome Bog daje Svoju milost... Usređuje ga bogatom spoznajom, čini ga sposobnim da prepozna Istinu, čini ga Svojim slugom, Svojim predstavnikom na Zemlji... tako ga On poziva da djeluje za Njega. Znanje duhovno oholog čovjeka, međutim, nikada neće potpuno zadovoljiti bližnjega... ono je predstavljeno jednako kako je bilo ponuđeno njemu samome...

akademski i racionalno promišljeno, međutim, nije prihvaćeno od srca kroz djelovanje Duha u ljudima. Stoga niti ne može postati živo, ne može pobuditi u život, nego biva primljeno kao riječ koja pokreće na djelovanje jedino mišljenje, ali ne srce... Duhovno oholi čovjek ne govori ljudskim srcima, i stoga niti neće imati uspjeha kojeg ima jedan istinski Božji sluga... čovjek koji je duboko ponizan i moli Boga za Njegovu milost. AMEN

Bertha Dudde, br. 3616, 30 Studeni 1945

TRAŽENJE SNAGE... PONIZNOST... MILOST...

Nemojte se previše pouzdati u vašu vlastitu snagu, nego u poniznoj molitvi zatražite snagu i Božju milost, tako da možete ispuniti vaš zemaljski zadatak. Prepoznat ćete bijedu vremena, prepoznat ćete loše stanje duša i znat ćete da ljudima nedostaju snaga i milost iz visine, inače oni ne bi nikada bili u ovom niskom stanju zrelosti njihovih duša. Jer sa Božjom snagom čovjek neizbježno kroči uvis. Ali tko se previše pouzda u vlastitu snagu, ne primjećuje da je potpuno nemoćan za duhovni razvoj, jer životnu snagu kojom uvijek raspolaže dok prebiva na Zemlji koristi jedino za njegov zemaljski život. Ali, njemu nedostaje duhovna snaga, ako je on ne traži od Boga, što zahtijeva najdublju poniznost i prepoznavanje vlastite slabosti. Ali, slabome, poniznome, pristizhe Bog u pomoć, On ga ojačava i podiže ga Sebi. Ali, tko vjeruje da je snažan, on ne pruža molećivo svoje ruke, on niti ne vidi Očevu ruku koja mu je ispružena ususret, nego sam ide svojim putem, vjeruje da će sam doseći cilj, bez pomoći. Ali, njegov cilj nije Bog, cilj mu nije svjetlo, nego njegov put vodi u mrak, jer ga ne obasjava vječno svjetlo, jer svjetlo ne može sijati gdje ono nije željeno. Ali ozbiljna čežnja se očituje jedino kroz poniznu molitvu, i jedino kada čovjek prepozna njegovu nedostatnost, postat će malen i ponizan... ali, ako se osjeća velik i snažan, on se uzdiže, ne prepoznaje sebe samog, ne zna ništa o svom stanju bez snage, koje je posljedica njegove nekadašnje pobune protiv Boga. Međutim, stanje neznanja je također nisko duhovno stanje koje iziskuje veliku zemaljsku nedaću da bi moglo biti dokinuto. Jer, kroz zemaljsku nevolju, čovjek često spoznaje svoje odsustvo snage, putem zemaljske nevolje postaje malen i ponizan, i onda nalazi put prema Bogu, Kojem se ponizno podlaže u molitvi za pomoć... Ako zemaljska nevolja uspije ostvariti ovo, ona je na blagoslov i čovjek će zahvaljivati Bogu u vječnost, što mu je tako vidljivo iznio pred oči njegovu vlastitu slabost, da bi ga potaknuo na poniznu molitvu. Jer, jedino milost koja mu pritječe, uzrokuje njegov razvoj uvis, ali ona je dostupna jedino onome tko ju ponizno traži, stoga joj se otvara putem molitve. Jer bez priliva duhovne snage, čovjek nikada neće dosegnuti visinu, ipak on još može biti moćan i snažan na Zemlji... Duša ostaje slaba i nesposobna razviti se, ako joj ne dolazi pomoć odozgor. Ali pomoć je moguća jedino pomoći-željnom čovjeku, jer bi

se inače on razvijao uvis u prinudi, što je protiv Božjeg reda, i također nikada ne bi moglo prouzročiti nešto savršeno. A, prije nego ljudi to prepoznaju, prije nego legnu na tlo pružajući njihove ruke Bogu, njihovom Ocu od vječnosti, ne može ih dotaknuti priljev Božanske snage i milosti, a zemaljska nevolja još ne može biti uklonjena. Ljudi mogu biti snažni ako se služe Božjom snagom koja im je neograničeno na raspolaganju... ali oni radije hodaju svojevóljno vlastitim putovima; vjeruju da oni sami posjeduju snagu i da su sposobni savladati sve životne prepreke. A to je naslijeđe onoga koji je vjerovao da može poraziti Boga, koji je vjerovao za sebe samoga da je sam dovoljno jak da oduzme snagu Bogu, i da Ga može svrgnuti. A sve dok čovjek još u sebi nosi ovo naslijeđe, sve dok ne prepozna da mu svaka snaga treba priteći jedino od vječnog izvora snage, bez obzira na njegovu svjesnost snage, bit će slab i neće ništa moći iznuditi. Jedino stanje potpune bespomoćnosti ga mora dovesti do promišljanja da se okrene praizvoru snage, izvoru snage od vječnosti, moleći i očekujući pomoć od tamo. Jedino tada njegov put vodi uvis, jedino onda se udaljava od onoga koji sebe zamišlja jakim, i ipak u potpunosti podlaže volju Onome, Koji je u Sebi snaga i daruje je jedino u skladu sa Svojim pristankom. AMEN

Bertha Dudde, br. 3682, 10 Veljače 1946

MOLITI SA PONIZNOŠĆU...

Istinska molitva zahtijeva istinsku poniznost, jedino onda će ona biti Meni ugodna, jer poniznost spram Mene je također dokaz Ljubavi za Mene, budući Ljubav nikada neće željeti dominirati nego jedino uvijek biti od pomoći... Svatko tko Me prema tome zaklinje sa osjećajem Ljubavi u njegovu srcu će također biti sposoban ponizno Mi pristupiti i Ja ću reagirati na njegovu Ljubav i podariti mu Moju milost... Međutim, svatko kome nedostaje istinske poniznosti jedino odašilja strašljivi poziv ka Meni, Kojeg on doista priznaje u njegovu srcu ali Kojeg ne ljubi budući sam nije postao Ljubav i, jer ne ljubi njegova bližnjega, ne može isto tako niti od Mene primiti Ljubav i milost. Ovo je također često razlog zašto molitve ostaju neuslišene, jer Ja zahtijevam poniznost srca budući je to dokaz Ljubavi za Mene. Poniznost srca isključuje svaku oholu misao, ona isključuje bezdušne akcije, jer Ljubav i poniznost idu zajedno i nisu jedno spram drugog u protivnosti. To je zašto je ponizno srce Meni jako milo kojeg ću Ja opskrbiti sa milošću i Ljubavlju u izobilju. Vrloduboka poniznost, međutim, sebe ne pokazuje u izvanjskom ponašanju osobe, jer tog se Ja u svakom trenutku gnušam... Poniznost spram Mene jedino sebe očituje u molitvi i poniznosti spram druge osobe u pomoćnoj Ljubavi spram bližnjega. Izvanjske kretnje, međuim, često krivotvore poniznost dok ju srce pak ne osijeća. Ja, međutim, gledam na dušinu motivaciju... Ja neću dozvoliti Sebi biti obmanutim od strane vanjštine, i prema tome znak Moje milosti će jedino rijetko biti pronađen tamo gdje je pružena izvanjska

pojava poniznosti, gdje su bližnja ljudska bića naumljena prepoznati takve u kretnjama, u stavovima ili riječima koje ponizno zvuče...

Ja jedino obraćam pažnju na poniznost srca i ovi su ljudi koje uzimam u obzir, premda se oni izvanjski dokazuju i ne prikazuju nikakvu vrstu podložnosti bilo kome. Ali svatko tko aktivno sebe zaokupi sa pomoćnom Ljubavlju spram bližnjega neće sebe uzvisiti, on će uvijek ostati sluga Gospodnji, jer on udovoljava Mojoj zapovijedi, on živi u skladu sa onim što je Gospod zatražio od njega, on sebe podređuje Mojoi volji bez da je to bio prisiljen učiniti. I ako se on tako Meni moli njegov će zahtjev jednako biti onaj sluge Gospodnjeg ili onaj djeteta njegovu Ocu, Kojem on podređuje sebe u Ljubavi i duboko ponizno Mu povjerava njegove brige... on neće zahtijevati nego potraživati, što je znak poniznosti, priznavanje Onog Koji bi trebao uslišiti molitvu... i njegov zahtjev neće proći neuslišen... Molite ispravno i vaše će želje uvijek biti odobrene... potražujte ali ne zahtijevajte... ostanite duboko ponizni u vašem srcu tako da Moja milost može teći ka vama i znajte da Ja nikada neću zahtijevati izvanjsku kretnju, da izvanjske kretnje Meni nisu nikada mile budući one lako postaju pokrivalo za one koji nisu vrloduboko istiniti, koji žele obmanuti i čija srca osjećaju drugačije nego to izgleda. Prema tome njih ne zamjećujte niti ih kopirajte, nego budite od Ljubav-ne usluge vašem bližnjemu i bit ćete ukrašeni istinskom poniznošću srca koja će naići na Moje zadovoljstvo i koju ću Ja biti u stanju nagraditi sa milošću u izobilju. AMEN

Bertha Dudde, br. 4421, 28 Kolovoz 1948

DUHOVNA OHOLOST VOĐA...

Duhovna oholost sprječava ljude da prihvate Istinu koja im je kroz vas ponuđena od Mene. Ipak, oni u njoj osjećaju Božansko, ali zaziru od donositelja i ne žele se njemu podrediti. Prema tome, Čista Istina ni ne ostavlja utisak na ljude koji bi je trebali prepoznati zahvaljujući njihovoj sposobnosti prosudbe, ipak oni ne mogu u srcu zaniijekati Istinu, jer njen učinak osjećaju kao pojačano znanje i razumijevanje onoga što im je prije bilo neshvatljivo. Stoga uzimaju u posjed Istinu kojom se služe, ali je ne priznaju kao takvu u odnosima prema bližnjima... oni su neiskreni prema sebi samima... Ovo je težak grijeh, jer pored najboljeg znanja odbijaju najdragocjeniju stvar koja im može biti ponuđena. Pa ipak, moram vam reći, da je ispravno o tome govoriti bez straha, gdje je moguće. Istina se može proširiti čak i kao navodna zabluda, tako da čovjeku bude dovedena u svjesnost najprije u protivnom smislu, nakon čega započinje misaona aktivnost pojedinca, i ovaj to sada u slobodnoj volji može prihvatiti ili odbiti, te dati svoju prosudbu prema svom načinu života... Ali, kako su ljudi slijepi u duhu, sa kakvom li se zabludom susreću! (29 Kolovoz 1948) Oni

prkose svakom ispravnom usmjeravanju njihovog pogleda, i osjećaju se dobro u mraku, te Ja ne mogu ništa učiniti tamo gdje je suprotstavljeno tako otvoreno protivljenje. Čim s njihovih očiju padne veo, bistro i jasno prepoznaju zabludu, te slijepo kretanje onih koji prolaze zemaljskim životom samo kao sljedbenici, a sami ne brinu o putu kojim su krenuli. I zbog toga vođe moraju izabrati pravi put, jer nose veliku odgovornost za sve one koji ih slijede (*Matej 15:14*). Dakle, ako im netko iskusan na putu da savjet, jer vidi da odabrani put odvodi od cilja, ne trebaju nadmoćno mimoići vođe, i s visoka gledati dolje na njihove savjete; moraju prepoznati pomoć odozgo i prihvatiti je sa zahvalnošću. Pripremaju se velike stvari, i ljudi radoznalo prate učinke koji im bez znanja ostaju neshvatljivi. Želim vam donijeti razjašnjenje, ali vi to ne slušate, želim vam upaliti malo svjetla zbog nadolazećih događaja, jer će postati vrlo mračno oko vas, obavit će vas tama koju jedino moje nebesko svjetlo može probiti. A vi nastojite utrnuti svjetlo, ne radujete se njegovom sjaju, premda vidite svjetlo i ne možete njegovo zračenje učiniti neučinkovitim... Stavljate ga pod posudu i nitko nema radosti, nitko se ne može oduševiti (*Luka 11:33*)... a to je ipak svjetlost s neba... Ali, Ja sam vas upozorio i donio vam Moju Ljubav. Ipak, slobodni ste u vašoj volji, mišljenju i djelovanju, Ja vam pokazujem put, ali vas ne prisiljavam njime ići. AMEN

Bertha Dudde, br. 4919, 22 Lipanj 1950

PONIZNOST – UMIŠLJENOST... OPASNOST...

Poniznome poklanjam Svoju milost, a ponosnom je uskraćujem jer ponos guši Ljubav, dok je poniznost budi. Zbog toga poniznome pripada sva Moja Ljubav koja ga obasipa neizmjernom milošću. Ako čovjek u svom srcu osjeća Ljubav prema svom bližnjem, prema njemu ne može biti osoran, već ga smatra svojim bratom, i služi mu iz Ljubavi, zbog čega će ponizni i činiti djela Ljubavi prema bližnjemu, za što ga Ja blagoslivljam i iznova nagrađujem Mojom Ljubavlju i milošću.

Tko je ponosan (*umišljen*), njegovo je srce tvrdo i neosjetljivo, on ne služi, nego želi vladati i zbog toga ga Ja neću pogledati, jer taj osjećaj, ta požuda za vladanjem je i bila uzrokom ondašnjeg otpadanja od Mene, koje jedino može biti iskupljeno dubokom poniznošću prema Meni, čime dakle poniznost predstavlja povratak Meni. Duhovno je putem ponosa bilo duboko potonulo, ali u stadiju čovjeka je opet dostiglo određenu visinu, gdje opet vlada najveća opasnost od zapadanja u taštinu, od precjenjivanja sebe, što dolazi do izražaja putem nedostatka Ljubavi prema bližnjem.

Kako čovjek sebi ne bi uskratio pomoćna sredstva za uspon, kako se ne bi igrao sa Mojom milošću, što je najveća opasnost, opominjem vas stalno, da vlastitom krivicom ne biste iznova posrnuli prema dnu. Sve ponosno pripada Mome protivniku, koji Mi se izdržljivo suprotstavlja i koji vjeruje da će Me moći oboriti. Postao Mi je protivnik kao nekada najviši nositelj svjetla (*Lucifer*), jer se uzdigao nad Mene vjerovao je kako se može postaviti iznad Mene i strmoglavio se u najdublji bezdan (*Izaija 14:11-15*).

Precjenjivanje sebe je prvi korak ka nepotrebnom padu poniznost je, nasuprot tome, ljestvica za uspon, najsigurniji most prema Meni. Jer, kome Ja podarim Svoju milost, taj zasigurno postiže svoj cilj, zato što Moja milost predstavlja pomoć, Moju podršku i Moje vodstvo.

Sjetite se vašeg nekadašnjeg grijeha, koji vas je razdvojio od Mene, sjetite se Moje ogromne Ljubavi, koja vas želi privući k Meni; sjetite se svoje slabosti i nesavršenosti, i sjetite se vaše velike udaljenosti na kojoj se nalazite, pa ćete sa najdubljom poniznošću pognuti glavu i sa žudnjom pružati ruke prema Meni, i tada ću vas obuhvatiti Mojom Ljubavlju i milošću i dati vam sve što vam je potrebno kako bi smanjili rastojanje od Mene, kako bi dospjeli do Mene od Koga ste potekli. Ali jao si ga vama, ako nikada ne postanete svjesni vaše udaljenosti od Mene, ako vjerujete da ste preuzvišeni da biste Mi se najponiznije molili. Tada vam je onemogućen dotok milosti, tada ste još pod vlašću onoga koji vas je i doveo do pada, tada nikako ne možete biti oslobođeni od grijeha nekadašnje oholosti, jer bez Moje milosti ne možete nikada, ama baš nikada dostići blaženost. AMEN

Bertha Dudde, br. 5014, 4 Prosinac 1950

DUHOVNO SIROMAŠTVO...

(Matej 5:3)

Istinska dječja pobožnost treba ispuniti srce čovjeka koji Me želi moliti u Duhu i u Istini. A ovu dječju pobožnost ima jedino duboko ponizan čovjek, koji se osjeća malen i beznačajan, koji je svjestan svoje velike udaljenosti od Mene, a koji ipak ima dječju vjeru, koju Ja prihvaćam, kada Mi priđe moleći. On nema ništa do jedino ovu vjeru u Moju Ljubav, koja ga neće pustiti pasti, i ovo njegovo duhovno siromaštvo ga čini poniznim, no poniznome Ja darujem Moju milost, a putem milosti će on postati blažen. Duhovno siromaštvo je samo priznanje njegove nedostojnosti i želja za Mojom milošću i milosrđem, koju će također iskusiti svatko tko u takvoj poniznosti podiže svoje oči k Meni. Svi oni koji se osjećaju siromašni duhom, koji su svjesni svog nesavršenog stanja, pitaju za pomoć i traže je tamo gdje se nadaju Ljubavi i milosti.

A Ja slavim one blažene, koji Mi se povjeravaju u njihovom duhovnom siromaštvu, koji poznaju sami sebe, a time također mole Mene, jer će jedna takva molitva biti uvijek ponizna i uvijek će od Mene biti odgovorena. AMEN

Bertha Dudde, br. 5021, 15 Prosinac 1950

TKO SE UZVISUJE... OHOLOST... POČASTI...

(Matej 20:20-28)

Tko se ponizi, bit će uzvišen. Ali tko dopusti da mu njegovi bližnji iskazuju počasti, njegova nagrada u onostranom će uistinu biti minimalna, jer je već onda imao svoju nagradu. Vi ljudi ste na Zemlji, doista jedino iz razloga što ste još uvijek nesavršeni, jer u suprotnom bi već bili primljeni u kraljevstvo blaženih duhova, koje zahtjeva stupanj savršenstva. Ali, ako ste nesavršeni, kako onda možete tražiti uvažavanje od vaših bližnjih? Kako možete dopustiti da iskazuju počasti vama, koji još ne bi mogli stati pred Moje oči, ako bi bili iznenada opozvani sa ovog svijeta?...

Tko se ponizi, bit će uzvišen... Pa time, uzvisivanje u Mom kraljevstvu podrazumijeva duboku poniznost, koju morate pokazati ne samo prema Meni, nego također i prema bližnjemu, pod čime ne treba razumjeti pokornost i ropsko služenje. No, vi ljudi se nikada ne smijete uzvisivati nad bližnjima.

Ono što vas razlikuje u duhovnim darovima, što posjedujete u talentima, živom umu ili drugoj sposobnosti, nije vaša zasluga, nego vam je dano od strane vašeg Stvoritelja i Oca u skladu sa vašim određenjem na Zemlji. Zato ti darovi ne smiju učiniti da postanete oholi, nego jedino zahvalni prema Onome Koji vas je tako bogato obdario. Ali vi također morate ipak ostati svjesni da je vaša duša još nesavršena, a da je jedino ona, ono što nadživljuje tijelo... da stoga svi zemaljski darovi prolaze, kao što ćete i vi sami jednom proći, i izvan vaše duše ne ostaje ništa što vam daje pravo da budete oholi. Dakle, na Zemlji ne dolikuje da jednom čovjeku bude iskazano preveliko štovanje, da se ljudi koji su njegova braća klanjaju pred njim ili mu se servilno podlažu pod noge. Ne dolikuje da se čovjeku iskazuju počasti koje ga uzdižu kao kralja, ako mu nije dana takva vlast. Čak i svaki zemaljski vladar treba kod svojih podanika važiti za očinskog vlastodršca punog Ljubavi, ako želi osvojiti njihovu Ljubav, a ne samo biti strašan. Onda će mu svaki podanik sam od sebe također iskazivati čast koja mu pripada. Ali, taj je postavljen kao zemaljski moćnik nad ljudima kroz Moju volju. No, čak i njegova oholost nije vrlina, nego slabost i mana pred Mojim očima.

Vi ljudi ste svi jednaki preda Mnom, među sobom morate biti kao braća, morate jedan drugome služiti u Ljubavi, onda se vi krećete na Zemlji kao Moja istinska djeca i ostajete ponizna srca... Jer vi uvijek morate sebi predočiti Moj put na Zemlji, kako Sam Ja hodao među ljudima sa Mojim učenicima pored kojih Sam stajao kao Brat i Prijatelj i koje sam također bratski podučavao... Zaista Mi je bila sva moć na raspolaganju i mogao Sam Sebi sve pribaviti, zemaljsko bogatstvo i ugled pred svijetom. Mogao Sam vladati kao Kralj i svu čast za Sebe iskoristiti; ali nisam gledao visoko, vidio Sam jedino siromašnog, slabog, i prigibao Sam Se dolje k njemu; nisam poznavao oholost i nisam tražio čast i slavu od ljudi. Davao Sam jedino Ljubav i također Sam žudio jedino Ljubav od ljudi. A tko Me želi slijediti, mora služiti u Ljubavi, no nikada ne smije željeti vladati u moći. Tek onda on može biti postavljen nad veliko u Mome kraljevstvu, kada je na Zemlji sam sebe ponizio, poput Mene. AMEN

Bertha Dudde, br. 5111, 23 Travanj 1951

ODNOS DJETETA... LJUBAV... PONIZNOST... ISPRAVNA MOLITVA...

U kakvom odnosu ste prema nebeskom Ocu, to također određuje duhovni razvoj, koji ovisi o dotoku milosti i snage, stoga također o vašem potraživanju ovih. Povjerljiv odnos djeteta prema Ocu također omogućuje djetetu moliti za darove milosti i bit će uvijek bogato opskrbljeno, dok čovjek koji je u otuđenom odnosu prema Bogu, Njega niti ne pita za darove milosti, a bez njih teško da može sazrijeti. Odnos djeteta prema Ocu je stanje Ljubavi, koje u sebi uključuje potpuno povjerenje, koje dobri Otac nikada neće iznevjeriti. Ali Ljubav prema Ocu isključuje svaku oholost, dijete u poniznosti prilazi Ocu, i zbog toga s Njim doseže neizrecivo mnogo... Ljubav Oca prema Njegovoj djeci želi stalno davati i razdjeljivati poklone također tamo gdje nisu bili zatraženi. Ipak, darovi milosti su učinkoviti jedino onda kada su svjesno traženi, a svjesna želja će uvijek biti posljedica ispravnog odnosa djeteta, koji čovjeku osigurava svako ispunjenje, jer je Bog vječna Ljubav Osobno (1 Ivanova 4:8, 16). Čovjek sam po sebi nikada ne može osvojiti stupanj zrelosti koji je svrha i cilj njegovog zemaljskog života, jer je u početku još Bogu nepokoran, te mu zbog utjecaja Božjeg protivnika još nedostaje spoznaja Božje Ljubavi. Čim on uopće povjeruje u Boga, u vrhovno Biće Koje ga je stvorilo, i sebe pun povjerenja preda ovom Biću, Bog mu nagrađuje povjerenje i daje mu da Ga prepozna kao Oca punog Ljubavi, tako da osvoji dijete za vječnost. I sada ovisi o slobodnoj volji čovjeka da prepoznatog Oca također moli za Njegovu pomoć... Onda je on već stupio u ispravan odnos prema Njemu, jer molitva upućena Njemu svjedoči njegovu poniznost i

također osigurava darove milosti u najvećoj mjeri. I sada se on može uz Božju pomoć uspinjati, jer ga Božja Ljubav privlači i više mu za vječnost ne dopušta pasti. AMEN

Bertha Dudde, br. 5214, 8 Rujan 1951

DUHOVNA OHOLOST... NAJVEĆA OPASNOST...

Duhovna oholost će još mnoge ljude dovesti do pada, jer im priječi prepoznavanje Istine, i zbog toga neće nikada moći posjedovati Istinu, budući se ona nikad ne nameće ljudima, nego od njih treba biti dobrovoljno usvojena. Čovjek koji je ohola duha, ne prihvaća nikakvu poduku, čak ni kada mu ona dolazi s neba. Jer sve dok je ohola duha, još je u vlasti Sotone, koji je od Mene otpao iz oholosti i koji povlači dolje sve što ostaje u oholosti poput njega.

Duhovna oholost je svojstvena svima onima koji se ponašaju neprijateljski prema Mojoj Riječi odozgor, jer ne drže potrebnim provjeriti je, inače bi ju morali prepoznati kao Moju Riječ, jer je kao takva prepoznatljiva svakome tko je dobre volje... Ja ne dajem ljudima dar koji je za njih neprobavljiva hrana, koju ne može prihvatiti njihovo srce ni razum, jer je nerazumljiva... Ono što Ja iz visine prosljeđujem ljudima, istinski je kruh nebeski, stoga najbolja hrana za zemaljsko dijete koje treba dostići svoj cilj u zemaljskom životu...

A budući da Ja prepoznajem ovu hranu kao dobru i zdravu za Moja stvorenja, ona također neće imati nikakav drugačiji učinak, gdje postoji jednaka volja za razumijevanjem... Ali, tko ne želi razumjeti, ohola je duha. On postavlja ljudsko znanje iznad, on onda um procjenjuje višim od Duha, koji se izražava u ljudima, gdje mu je odobreno to pravo. On ne vjeruje u djelovanje Duha u čovjeku, jer bi onda trebao priznati nešto Božansko, ali njegovo biće je još ispunjeno sotonskim osjećajem, jer se on sebi samome čini previše uzvišen, a jedino poniznost dopušta djelovanje Duha u čovjeku. On je slijep, sve dok on sebe duhovno uzvisuje, jer ima očigledan znak svoje pripadnosti Sotoni, koji je pao zbog uobraženosti.

Duhovna oholost je najveće zlo, jer onemogućava svaki dar milosti, budući da je volja za prihvaćanjem milosti također priznavanje vlastite slabosti i potrebitosti, što međutim, oholost nikada ne dopušta. Ali, nijedan čovjek ne može uzrasti uvis bez milosti, zbog čega duhovno oholi ostaje u bezdanu, jer je zarobljen od strane Sotone, a on ga čvrsto drži u svojoj opsjeni. I ovaj će se također uvijek boriti protiv Istine, jer je u službi mračnim silama i spreman je radnik za kneza laži.

Duhovno oholi čovjek svoje znanje prima samo izvana, on samo preopterećuje svoj um, ali srce ne zna ništa o tome i stoga niti ne može prosuđivati. Što više njegov razum dobiva, to oholije je njegovo biće, a bogato znanje koje on prima izvana je njegova propast... Prebogato razumsko znanje je još gore od zemaljskog bogatstva, jer mu ovo može biti oduzeto; ali on se znanja ne odriče, te on može jedino kroz izuzetne fizičke patnje biti bolje podučan, ako njegova duša nije potpuno otvrdnula i niti putem patnje neće postati mekana i ponizna. Onda je Sotona ima potpuno u vlasti, i proći će beskrajno dugo vremena prije nego se oslobodi, prije nego se duhovno dobrovoljno vrati k Meni i ponizno Mi se isporuči. AMEN

Bertha Dudde, br. 5341, 21 Ožujak 1952

OHOLOST...

Ne uzdižite se iznad vaših bližnjih, već im služite, samo onda istinski nasljedujete Krista, samo onda u vama djeluje Ljubav koja isključuje oholost što uči da se bližnje smatra kao braću i izjednačava svaki položaj i različitost pozicije koja postoji jedino na svjetovan način, ali neće biti prihvaćen(a) u Mojem Kraljevstvu. Ljubav koja služi raspršit će u vama pravu radost, u Ljubavi koja poslužuje bližnjega istinski ste sljedbenici Krista, čovjeka na Zemlji što je živio ispravan život kao primjer za vas, Koji je doista posjedovao svjetlost, snagu i moć u svôj punini, jer On je Mene Osobno uzeo u Svoje srce i nije se još uvijek koristio tom snagom dok je vladao, dozvolio si je da služi Svojim bližnjima. On je služio Svojoj braći u najdubljoj Ljubavi i poniznosti; i ovo Ga je uzdiglo kao vladara nad svjetovima i nebrojenim stvorenjima, jer Ja Osobno sam preuzeo Njegovu vanjsku formu i ispunio ga svjetlošću i snagom.

Oholost je obilježje onoga koji je zbog objesti i želje za vladanjem pao u najdublji ponor. Kada se vi ljudi oholite, dobrovoljno slušate njega i dopuštate si biti zavedenima, prihvaćate njegove karakteristike, njegove mane i podređeni ste mu. Ne postavljajte se iznad vaših bližnjih, koji su uistinu vaša braća, jer svi vi imate samo jednoga Oca i kao Njegova djeca morate se ljubiti i obostrano si služiti Meni za Ljubav. Oholost će vas vrlo brzo srozati, jer tko je oholog duha, ubrzo Me više neće prepoznavati, Mene Koji Sam vječna Ljubav, jer u njemu nema Ljubavi, jer prava Ljubav je ona koja je ponizna, a ne ponosita.

Služenje u poniznosti uvijek svjedoči duboku Ljubav za mene, koja sebe očituje u poslužujućoj Ljubavi za bližnje. Zadobiti ćete mnogo više kada služite u poniznosti, nego kada dominirate s ohološću, jer samo do svjetovne moći možete doći putem oholosti, ali duhovno nećete primiti ništa, štoviše još ćete izgubit i ono malo što ste

posjedovali, jer oholost je djelo Mojega protivnika, stoga osnažuje samo njegovo kraljevanje, a što to znači za vas ljude nije teško pretpostaviti.

Moje Kraljevstvo nije od ovoga svijeta, zbog toga poslužujuća Ljubav prema bližnjemu može lako za posljedicu imati prividan gubitak zemaljskih dobara, ugleda i moći, ali se zadobijaju duhovne vrijednosti koje su neraspadljive i jednom će u Mojem Kraljevstvu biti uračunate u korist duše, koja će onda u svjetlosti i punini snage biti daleko iznad onih što su vladali na Zemlji i ugnjetavali svoje bližnje.

Svaki koji se uzvisuje, bit će ponižen (*Matej 23:12*). Upamtite ove riječi i nemojte vjerovati da će vam ostati ono što ste si na Zemlji priskrbili putem oholosti, ono što ste si prisvojili na nezakonit način, jer onaj koji želi dominirati taj uzima, uzima ono što mu ne pripada, daje si za pravo i zloupotrebljava svoju moć. Poslužujuća Ljubav naime, daje neprekidno, daruje se u riječima i djelima onome koji pati i ima potrebu za njegovom pomoći. Poslužujuća Ljubav je istinska poniznost i zbog toga Me veseli, poslužujuća Ljubav je istinsko nasljedovanje Krista, koja sa sigurnošću vodi ka Meni, Ocu od vječnosti. AMEN

Bertha Dudde, br. 5502, 8 Listopad 1952

SIROMAŠTVO DUHA... PONIZNOST... MILOST...

Oni koji se osjećaju siromašnima duhom, privlače Me k sebi, jer su ponizni i u potrebi, osjećaju se slabi i bezvrijedni i mole Me za milosrđe... Oni su ponizni i zbog toga nalaze od Mene milost. Ja se saginjem do svakog slaboga kada Me priziva, jer za Mene ništa nije premaleno ni previše beznačajno, i Moja milosrdna Ljubav štiti i snaži slaboga, bespomoćnoga; privlačim ga k Sebi naviše, da ga nikada više ne pustim... Ali, tko je siromašan duhom, tko je tako duboko ponizan, da nalazi milost pred Mojim očima? Onaj tko se prepoznaje jako udaljenim od Mene, tko u duhu povija svoja koljena preda Mnom, tko se potpuno podređuje Meni, da od Mene bude prihvaćen u milosti... onaj tko uvijek jedino nastoji osvojiti Moju Ljubav, a ipak se osjeća nevrijedan Moje Ljubavi.

Poniznost zemaljskog djeteta Me silno privlači, jer se u poniznosti prema Meni također krije Ljubav prema Meni, Ljubav koja se ne usuđuje nepozvana doći k Meni. Pa ipak, duša Me nesvjesno priziva kroz njenu poniznost. Jer iz nje izlazi meki sjaj koji Me privlači, jer Me već obasjava nešto Božansko, jer je duhovno siromaštvo znak da Me je duša prepoznala, a prepoznavanje također ima za posljedicu okretanje k Meni. Tko se osjeća siromašan duhom, osvojio je Moju Ljubav za vječnost, i Moja milost će se nezaustavljivo izliti, jer poniznome darujem Svoju milost... Ja točno poznajem srce

čovjeka, ne dopuštam da Me zavede gestama, Ja znam za sve što duša misli i hoće, i ništa Mi ne ostaje skriveno, od onoga što ostane neizgovoreno, ali što ipak pokreće misli i što Mi je uvijek vidljivo.

I prema tome, Ja mogu dijeliti milosti, ali također i ograničiti milosti, Ja mogu podignuti dijete koje kleči preda Mnom, i mogu pustiti da padne onaj ohola duha, koji se svijetu predstavlja kao ponizan, ali nikada ne svjedoči pravu poniznost... Zbog toga nekim ljudima dotječe milost bez mjere, dok drugi idu siromašni. Ali, Ja bih želio darovati svim ljudima prebogatu mjeru milosti, Ja bih želio da svi prepoznaju njihovo duhovno siromaštvo, kako bi svi oni mogli osjetiti udaljenost od Mene i iz najveće dubine srca molećivo ispružiti Meni svoje ruke, jer ću ih onda moći usrećiti Mojom milošću, jer tko je u posjedu Moje milosti, uskoro je također u posjedu Mene Samoga, jer Ja više nikada neću ispustiti onoga tko je u ispravnom dječjem odnosu prema Meni, tko kao dijete dolazi Ocu moleći i doziva Ga za pomoć i za snagu. Tko se osjeća velik i uzvišen, srušit će se, tko za sebe vjeruje da je u ponoru, jer prepoznaje sebe samoga kao slabog i grješnog, bit će uzdignut kroz Moju Ljubav i zauvijek će biti Moj vlastiti, on će biti u mogućnosti primiti iz Moje ruke bogatu mjeru milosti i stoga će sigurno koračati naviše. AMEN

Bertha Dudde, br. 5587, 27 Siječanj 1953

PONIZNOST...

Priđite Bogu u svoj poniznosti i On će Se u punini Ljubavi nagnuti prema vama. Slušajte Njegov glas u svom srcu, nemojte postati duhovno oholi kada vam Njegova Ljubav postane očigledna, nego ostanite uvijek predani Njemu u poniznosti, onda je neiscrpna mjera milosti koju On izliva na vas, onda ste uistinu Njegova djeca, koja su pronašla put do Očeva srca... Poniznost vas treba potpuno ispuniti, i čak ni najveći dar Ljubavi ne smije učiniti da postanete oholi, jer to je jedino Njegova ogromna Ljubav koja vama namjenjuje taj dar, a ne vaša vrijednost. Onaj koji je slab, od Boga je gledan s Ljubavlju, čim on prepozna i prizna svoju slabost i iznutra se drži u svoj poniznosti vječne Ljubavi... Onda će on uistinu biti preplavljen puninom milosti, kojom si osigurava visoki uspon. Tako je vama ljudima dano jednostavno objašnjenje kako i kada Bog dijeli Svoje darove milosti; dat će vam se razjašnjenje o tome što je jedino potrebno za primanje najbogatije mjere milosti... Poniznost je predstavljena kao vrlina koju Bog promatra očima Ljubavi, koja Ga pokreće da Se očituje razdjeljujući bogatstvo milosti, koja čovjeka sa sigurnošću vodi do cilja, do sjedinjenja djeteta sa Ocem...

Kao što dijete ide ususret ocu u svoj poniznosti, tako se i čovjek treba osjećati ponizan naspram vječnog Oca. Ali, gdje nestaje poniznost, tu i Bog povlači Svoju milost. Ali, ponizni ne traži ništa za sebe, ponizni se osjeća tako beskrajno malen pred Božanstvom, Kojeg doduše sluti, ali Mu se ne usudi obratiti. Istinska poniznost će proizvesti jedino mucanje, neće se moći izraziti riječima, jer se ne usudi ni jednu riječ uputiti najuzvišenijem Biću, Koje već samo s jednom mišlju može uništiti ono što je jednom stvorilo... Poniznost je nijema i pada ničice jedino pred Božjim licem, moleći za Njegovu samilost... Poniznost strpljivo čeka, da bude podignuta Njegovom dobrom rukom. Gdje vi ljudi prepoznajete ovu poniznost, tamo će također teći neprekidna struja milosti u srce, tamo je vidljivo Božje prisustvo, tamo je stvorena veza od Zemlje do Neba, tamo se Sam Bog povija prema Zemlji i ispunja Svojom milošću posudu, koja Njemu ostaje otvorena, srce, koje se ponizno predaje Bogu svjesno svoje bezvrijednosti i slabosti... (27 Siječanj 1953)

Jer, poniznost srca je najuzvišeniji ukras duše, ona kao da otvara vrata duhovnog kraljevstva, otvara izvor milosti, jer, gdje je poniznost, tu je i Ljubav prema Bogu, Kojeg duša prepoznaje kao presveto Biće Kojeg se jedva usuđuje pogledati, ali Kojem teži, Kojem se želi potpuno predati: najponiznija posvećenost duše Svom Stvoritelju i Ocu od vječnosti je najkraći put do Njega, jer ju moćni val Ljubavi i milosti nosi iznad svih prepreka do srca Oca, Koji ju milostivo privlači k Sebi, jer Mu je mila ponizna duša. Prava poniznost srca ne treba izvana biti prepoznatljiva, ona se radije često krije iza nedokučivog bića, jer istinska poniznost nije okrenuta ljudima, nego Bogu, Stvoritelju od vječnosti, istinska poniznost ne pokušava istaknuti, ona ide tihim, osamljenim putem u skromnosti i nikada se ne pojavljuje ispred, ona je bez ikakvog samoljublja, ali stoji spremna staviti pred oči bližnjih Božju veličinu i svetost, jer ona sama osjeća kako je malen i siromašan čovjek naspram Njegove svetosti. I ona će pronaći milost u izobilju... jer je cijelo njeno biće zgroženo nekadašnjim grijehom otpadništva od Boga, Kojeg nikada više ne želi uvrijediti i Koji tako otkriva njenu volju potpuno Njemu okrenutu i privlači dušu k Sebi u najgorljivijoj milosrdnoj Ljubavi. AMEN

Bertha Dudde, br. 5661, 28 Travanj 1953

PRIJENOS DUHOVNIH PORUKA... LJUBAV I MUDROST... **PONIZNOST...**

Jedino nekolicina ljudi ima milost Božanske poduke, i njima je dano da čuju glas Duha unutar sebe, isto tako oni primljeno duhovno znanje opet trebaju iskoristiti kao materijal za poduku, te stoga rade kao sluge u Gospodnjem vinogradu i žele iznijeti

Evandjelje u svijet. Svaka takva duhovna poduka od gore... jer duh u ljudima je Božji udio... nosi otisak Božanske Ljubavi i mudrosti, i prema tome može biti ocijenjena kao najčišća Istina. Podrijetlo primljenoga je duhovno kraljevstvo, jer prenositelji poruka pripadaju ovom kraljevstvu i jer je prijenos čin vođenja naviše i predavanja Božanske snage, i pripada usređujućoj aktivnosti blaženog duhovnog svijeta. U čovjeku drijeva Božanska iskra snage, koja kroz rasplamsavanje i stalnu dostavu, sve više i više raste i postaje jedno sa vatrom vječne Ljubavi. Ono što nedostaje čovjeku na Zemlji, je snaga i svjetlo... a oboje će mu biti dostavljeno sa ispravnim načinom života, kroz nositelje snage i svjetla, koji su neprestano hranjeni iz vječnog Izvora snage i svjetla i otud također mogu neprestano darivati... Vi ljudi najprije morate ovaj proces ispravno razumjeti, da bi ga potom također pojmlili, da je svjetlo i snaga podjednako najsvjetlija mudrost i sposobnost da se sve na Zemlji savlada, sve dovede do punine. A dar, liječiti bolesne ili raditi druga čuda, ne može se naučiti, nego steći kroz otvaranje sebe svjetlu i snazi, koja teče neposredno iz prvobitnog izvora svjetla i snage, kada se čovjek obraća direktno Bogu i moli Ga u čvrstoj vjeri da od Njega također i može neposredno primiti svjetlo i snagu, te sa srcem punim Ljubavi, iskoristiti primljeno za blagoslov onih koji su potpuno bez svjetla i snage... A onda nema nikakvog od Boga postavljenog ograničenja za primanje svjetla i snage. I čovjek je uveden u svu mudrost i kreće se uvijek u Istini, u ispravnom mišljenju i najjasnijoj spoznaji. Ali, Istina je čovjeku ponuđena na takav način, da mu također bude i razumljiva, inače ne bi ništa mogao započeti sa znanjem kojeg on sada treba predati blišnjima. I stoga Bog također prosvjetljuje duh čovjeka, skupa sa Istinom, daje mu također i snagu spoznaje, sposobnost rasuđivanja... i stoga također sposobnost da prepozna zabludu, koja se često želi potkrasti kao Istina, ponuđena od bića koji su neprijateljski postavljeni prema Istini. Ali dokle god su ljudi na Zemlji u svrhu višeg razvoja, svjetlo i tama će se boriti za duše, i gdje Istina sjaji od Boga kao svjetlo, tama će također poslati svoje glasnike, da ponovo ugasi ovo svjetlo. I zato ljudi, koji sami prebivaju u tamnom području, moraju biti obučeni nositelji svjetla, jer Zemlja nije kraljevstvo svjetla, također sile tame imaju pristup, i one djeluju lukavo i podmuklo. Čovjek je također izložen njihovom djelovanju, jer nije savršen, ali može se zaštititi prizivanjem Boga, koje će uvijek biti odgovoreno. Sam čovjek može podići barijere koje su nepremostive za sile tame, kada on vezu sa Bogom tako čvrsto utvrdi, da sada Njegovo prisustvo širi tako jasnu zraku svjetla, da su bića tame zaslijepljena srušena na tlo, i nisu sposobna približiti se čovjeku. Iz čega proizlazi, da Bog i Istina moraju biti željeni tako duboko i iskreno, da je svakoj pogrešci pristup blokiran, jer Bog poštuje tu želju za Njim i ispunjava je... (*28 Travanj 1953*) Ali On također poštuje njegovu slobodnu volju... I stoga se Božji protivnik može infiltrirati, gdje mu je to dopušteno. On može spriječiti djelovanje Duha u čovjeku, čim nađe samo jednu osobinu srodnu njegovom biću, koja mu služi takoreći kao most, da uđe u svijet čovjekovih misli... jednu njemu srodnu osobinu, kao što su: oholost, zavist, škrtost, pohlepa, zemaljske žudnje, među kojima je najgora požuda tijela... Potrebno je da se pojavi samo nagovještaj ove mane u njemu, onda on već daje neprijatelju

svoje duše povod kojeg on zna dobro iskoristiti. A onda niti mišljenje čovjeka više nije slobodno od pogreške, jer Božji Duh više ne može djelovati, tamo gdje je Njegov protivnik na djelu. Duhovno probuđen čovjek će rijetko prihvatiti duhovnu poduku u stanju jedne od ovih slabosti, gdje on Božjem neprijatelju dozvoljava pristup k sebi, onda on rijetko uspostavlja vezu s Bogom, kada je zaveden nekom strašću, nekom lošom navikom ili grješnom željom, ali jedna stvar može u svakom trenutku zasjeniti njegov duh: duhovna oholost... pogreška u koju lako može upasti samo čovjek sa misijom (*zadatkom, poslanjem*), koji smatra sebe velikim i istaknutim pred njegovim bližnjima i u takvoj uobraženosti sada nastoji uspostaviti vezu, da bi primio duhovno vlasništvo... Tada je najveća opasnost da se umetne i savjetuje ga Božji protivnik, jer mu čovjek otvara srce, koje međutim sada ne prima nikakvo svjetlo, nego je zamračeno... Duhovna oholost je već mnoge ljude dovela do pada, jer je oholost udio onoga koji je vladar tame. Čovjek ostaje slab i izložen kušnjama dok god boravi na Zemlji, ali ako se u dubokoj poniznosti okrene Bogu, Njegova zaštita će biti izvjesna. Ali, uvijek se treba boriti i ostati u velikoj žudnji za Istinom, i mora željeti služiti Bogu... Onda također uvijek ima na svojoj strani bića svjetla koja ga štite, sve dok on dobiva duhovno znanje, no isto tako će mu spriječiti primanje ako se nađe u opasnosti da potpadne pod utjecaj protivnika... Ali, čim se čovjek ponudi da obavlja rad u vinogradu iz Ljubavi prema Bogu i bližnjemu, njegove usluge su prihvaćene, i onda svjetlosna bića formiraju zid oko ovog slugu, koji je sada podučavan kroz Božji Duh, jer Bog štiti Svoje djelo, a time također i svoje slugu od pogreške, jer On želi da Istina bude raširena, jer On želi da ljudima bude doneseno svjetlo, koje mora rasvijetliti tamu, u kojoj čami čovječanstvo, naročito u posljednje vrijeme pred Kraj. AMEN

Bertha Dudde, br. 5820, 6 Prosinac 1953

DUHOVNA OHOLOST... PONIZNOST JE MOST...

Duhovna oholost vodi u propast. Tko se Meni približi u punoj poniznosti, bit će od Mene raširenih ruku prihvaćen; ali tko se ne prigiba, tko sebe smatra uzvišenim, njega Ja ne vidim, i on jednako tako prolazi pored Mene, jer Me ne traži tamo gdje Ja jesam. Duhovno oholi ne prepoznaje Moj glas, on ne prepoznaje Mene Osobno u Riječima čiji mu zvuk prilazi, i stoga ih pušta da iščeznu u njegovom uhu, on ne čuje ono što bi mu moglo donijeti spasenje... on ih odbacuje, jer smatra da nema ničega čemu bi trebao biti podučan, jer sam sebe drži mudrim i svojim znanjem bi želio i bližnjega ispuniti, ali od njega ne prihvaća dar... Ja Se ne mogu približiti duhovno oholomu, budući da je jedino poniznost most od njega do Mene, jer je duhovno oholi od Mene odvojen ponorom kojeg jedino upravo poniznost može premostiti. Ali oholost je razlog otpadništva od Mene, jer gasi Ljubav, a odsustvo Ljubavi će uvijek

odvojiti biće od Mene. No, poniznost također dokazuje Ljubav, pokazuje spoznaju nedostataka i stoga također put povratka k Meni... Ja se pun Ljubavi savijam dolje prema Mojem djetetu, koje Mi dolazi u najdubljoj poniznosti srca i moli Me za milosrđe i pomoć... Ali, jednu takvu molitvu nikada neće izgovoriti, čak niti samo promisliti, čovjek koji u sebi nosi duh oholosti... on nikada neće poduzeti put k Meni i Mene pitati za pomoć, jer on vjeruje da ne treba ovu pomoć i stoga je još uvijek tako beskrajno daleko od Mene, da mu je uvelike potrebna pomoć da opet stigne u visinu. Jer, oholost je udio onoga koji je svih vas doveo do pada, jer se želio uzdignuti iznad Mene, želio je biti priznat kao Gospod i Bog od vječnosti, iako je znao da je imao svoje porijeklo u Meni... Ova oholost je bila njegov pad u bezdan, jer je ona bila suprotnost Ljubavi, koju Sam Ja želio imati pokazanu od prvostvorenog bića. Tko se sam sebi čini velik, zapravo je u dubokom ponoru, tko sam sebi izgleda uzvišen, u stvarnosti je ispod onih koje on prezire... Tko za sebe vjeruje da je mudar, ali ne hoda u poniznosti, njegovo znanje je lažno i on se nalazi u najdubljoj duhovnoj tami, jer je oholost neprijatelj Istine i prave spoznaje... jer, Istina je Božanska, ona je dar milosti koji biva prenesen svakome tko u poniznosti prizna svoje neznanje i žudi Istinu... Poniznome Ja darujem Svoju milost... ponizni dostiže sve sa Mnom, jer on jednostavno i iskreno moli, i osjećajem svoje nedostojnosti osvaja Moju Ljubav, a Moja Ljubav mu je uvijek spremna dati. I tako će Me pronaći jedino onaj, koji poduzima put poniznosti, i od Mene će jedino ovaj biti uzet u obzir Mojim darom, Mojom Ljubavlju i Istinom... ali nikada čovjek koji je ohola duha. AMEN

Bertha Dudde, br. 6154, 4 Siječanj 1955

PONIZNOST... OHOLOST...

Poniznost je najsigurniji put za doseći Boga, oholost je namjesto toga put koji odvodi od Njega. Jer, oholost je udio onoga koji je jednom pao, koji je želio vladati i koji više nije prepoznavao Boga, koji je sebe uzvisio iznad Njega, zbog čega je pao u najdublji ponor... No, ponizni priznaje Boga i poklanja se podređen Njemu... Njemu teži i ne osjeća se vrijedan Njegove blizine... I stoga ponizan čovjek nalazi užitak kod Boga, On Sam se saginje do njega dolje i podiže ga uvis, On mu daje milost na milost i neprestano mu pomaže rasti naviše... I tako vi ljudi sada također razumijete da oholi čovjek ne može nikada stići do Oca, jer on sam gradi zapreku između sebe i Boga... On sam čak smatra da nije postavljen ispod, i uvjeren je u svoju vrijednost, tako da on ne može ni tražiti, ni zahvaljivati, kako Bogu, tako ni ljudima... osjeća se nadmoćnim i stoga odlazi prazan, jer ne moli za milost, a niti je ne cijeni kada mu je ponuđena... Jer on vjeruje da nju ne treba. A u svojoj oholosti on stoga niti neće primiti nikakvu milost... Ocu je po volji ponizno dijete, ono samodopadno, međutim, nema nikakvu Ljubav za Njega i stoga ne može polagati ikakvo pravo na Očevu Ljubav, koja dolazi

do izražaja u prilivu milosti... Ali, koliko li je bogat ponizan čovjek, kojem se Sam Bog naginje u Svojoj Ljubavi i opskrbljuje ga svime za čim on ima potrebu... U poniznosti leži priznavanje Boga kao Stvoritelja i Oca od vječnosti... U poniznosti također leži priznanje nekadašnje krivnje... Ponizno dijete se osjeća beskrajno otklonjeno od Oca i tako prepoznaje svoje nesavršeno stanje, svoju nedostojnost uživanja Očeve blizine... Ali, čovjek koji prepoznaje svoju krivnju, svoju nesavršenost, traži pomoć i oprost. On neće nikada ohola duha smatrati da je ispravan ili da pravedan hoda Zemljom... uvijek će prepoznati svoju vlastitu nedostatnost i stoga će molećivo podignuti ruku k Ocu, Koji želi prihvatiti Svoje dijete i ima samilost za njega... Stoga prepoznaje Boga kao Svog Oca od vječnosti, iznutra se odvraća od onoga koji ga je srušio u ponor... Želi iznova naviše i također će dosegnuti svoj cilj, jer ponizan je čovjek bogato opskrbljen milošću koja mu daje snagu na putu prema gore... Bogu, od Kojega je jednom proizašao, ali Ga je odbio i stoga zgriješio protiv Boga. Ponizan čovjek će primiti bezmjerne milosti, dok međutim, oholom čovjeku milosti moraju ostati uskraćene, sve dok ne odloži svoju oholost, sve dok on ne prigne ponizno glavu u prepoznavanju svojih slabosti i nesavršenosti... Jedino put poniznosti vodi Bogu... Jedino ponizni nalazi milost pred Njim, jer je on blizu Očeva srca i svoju unutrašnjost on potpuno predaje Njemu. AMEN

Bertha Dudde, br. 6431, 21 Prosinac 1955

PONIZNOST I OHOLOST... ODGOVARAJUĆE SLUGE...

Svim Mojim slugama i sluškinjama važi isto upozorenje, a to je da ne posustanu u radu za Mene i Moje Kraljevstvo. Jer, nek Mi svaki sluga povrati samo jednu dušu, time je postigao djelo izbavljenja koje ću mu zaista bogato nagraditi, jer to što je opet ova jedna duša u stanju učiniti, izvan je područja vašeg shvaćanja, zato što vi ne možete izmjeriti rad koji ulaže svaka duša koja se nalazi u svjetlu. U 'posljednjem vremenu' stalno budim ljude koji se svojim načinom života i svojim duhovnim sposobnostima 'kvalificiraju' za rad u Mom vinogradu ali oni moraju uz najveću moguću poniznost i odanost Mojoj volji onda i ispuniti svoj zadatak, ne smiju se osjećati povlaštenima i tada u svijesti svoje vlastite vrijednosti vršiti vinogradarski posao, jer tako sami sebe onespособljavaju, tada biva prigušen (*do*)tok Moje milosti, kojemu je prvi preduvjet poniznost da bi uopće mogao nesmetano teći. I svi ljudi su još izloženi kušnjama Moga protivnika, koji stimulira upravo nadutost, koja je njegovo istinsko biće. I tako je upravo ova opasnost posebno velika ako Mi se srce ponizno ne preda, kako bih ga Ja ispunio Svojom milošću.

Mnogi su ljudi voljni vinogradarskom poslu, međutim nisu odgovarajući za to sve dok u njima postoji potreba za isticanjem i želja da budu priznati kao 'obdareni'. Ali samo

duboko skrušeni čovjek Mi je odgovarajući sluga, služkinja.... koji je spreman služiti. Zato imam malo (*su*)radnika na Zemlji, koji ne žele ništa osim da na Zemlji rade pomažući, koji prepoznaju veliku duhovnu neimaštinu i iz koje žele i izbaviti svoje bližnje koji ne misle sami na sebe, već uvijek samo na druge, na ove kojima nedostaje svjetla i koji svojim svjetlom žele svijetliti za druge.... svjetlo, koje je Moja beskrajna Ljubav upalila u njima, jer u sebi imaju želju za pomoći. I takvi ljudi su rijetki, ali toj nekolicini Ja pružam blagodati i pomažem im da se mogu nositi sa svojim zadatkom na Zemlji. Jer, oni su Moje uporište u zadnje doba pred Kraj, oni su sluge koje uvijek (*po*)stavljam tamo gdje je to potrebno Oni su posrednici koji djeluju za Mene, ali putem kojih Ja obrađujem polja, putem kojih se Ja obraćam srcima ljudi i brinem se o njihovom sazrijevanju.

I, svakome biva dodijeljeno njegovo područje na kojem treba djelovati.... svako će moći djelovati u svom malom krugu i može biti siguran u Moju podršku, jer Ja se radujem svakom čovjeku koji se voljan založiti za Moje Kraljevstvo, za Moje Ime, koji bližnjima daje to što je i sâm od Mene Osobno primio koji služi samo Meni, a ne još drugim gospodarima. Jer često će se i Moj protivnik pokušavati nametnuti sa željom da zadobije slugu. A on to najradije čini na taj način što ljudima 'ušaptava' ono što ih čini oholima... što ugrožava rad u vinogradu. I zato se čuvajte tog gospodara, da vam ne bi unio zbrku u vas; ostanite Mi predani u dubokoj poniznosti i ne težite priznanju niti suglasnosti svijeta, i radujte se samo uspjesima koje možete postići za dobrobit ljudskih duša nek vas raduje samo to što vam polazi za rukom dotaći duše, i od svijeta se povlačite to više, što više želite biti aktivni u Mom vinogradu. Ako ste pomogli duši da stupi u svjetlo, Moja vam je nagrada zajamčena, ali to neka vam bude i dovoljno a od strane svijeta ne trebate tražiti priznanje i uvijek morate misliti na to da bez Moje milosti ne možete postići ništa, i da nju primete jedino dok vam se srce u najdubljoj poniznosti približava Meni, kako bi molilo za Moju Ljubav i milost. A onda ćete Mi biti čestite sluge i činiti vrijedno djelo izbavljenja ... I blagoslovit ću vas zauvijek. AMEN

Bertha Dudde, br. 6558, 30 Ožujak 1956

PONIZNOST... ISTINA... OHOLOST... POGREŠKA...

Svaki čovjek vjeruje da hoda pravim putem, i ovo uvjerenje je utoliko snažnije što je čovjek više udaljen od Mene, jer onaj tko Mi je već došao blizu, pun je poniznosti, i uvijek će se osjećati nesavršen (*manjkav, nepotpun*), te nikada neće misliti da svoj život vodi sasvim sukladno Mojoj volji... neće nikada biti zadovoljan samim sobom i zato će stalno težiti k savršenstvu. Ali, ako bi svaki čovjek posjedovao ovu spoznaju svoje manjkavosti, onda bi isto tako trebao priznati da njegov put još može biti

pogrešan... Onda ne bi prolazio zemaljskim životom tako uvjeren da se nalazi na pravom putu. No, većina ljudi boluje od oholosti, i njima je strana poniznost. A njihov osjećaj oholosti se izražava tako da ne žele prihvatiti nikakvu poduku, savjete i smjernice, nego će držati sebe same ovlaštenima da druge uvjeravaju u svoje stavove.

Samo onaj koji je ušao u poniznost, okreće se Meni i Mene moli za poduku i pomoć... što međutim drugi propuštaju, jer oni pomoć i poduku drže nepotrebniima i nisu sasvim uvjereni u Moje Biće. Jer vjera u Mene kao najviše savršeno Biće bi dopustila da spoznaju njihovu veliku udaljenost od ovog Bića... Ali, nevjera i oholost su obilježja onoga koji njima vlada. A ovaj ih namjerno vodi pogrešnim stazama, i oni ga dobrovoljno slijede, jer su istog duha.

Ali, također postoje ljudi koji Mene traže na pogrešnim stazama... koji ne koračaju putem Istine, nego vjeruju da idu putem istine. Njima također još nedostaje poniznost da se povjere Vođi koji ih sigurno vodi do cilja... Oni također ne poduzimaju direktan put do Mene moleći Mene Osobno za Moje vodstvo, nego slijepo slijede one koji im prethode (*Matej 15:14*), koji sami nisu ušli u poniznost, koje stoga Ja također nisam mogao dobro podučiti kuda trebaju ići... Njih se treba smatrati samo pristalicama, koji sami sebi čak ni ne postavljaju pitanje da li su dobro vođeni od svojih vođa, i koji bi se nakon takvog pitanja obratili Meni Samome za odgovor...

Nijedan čovjek, koji nije nevjernik, ne bi smio propustiti... svaki od njih bi trebao Mene Osobno pozvati za Moje vodstvo, a ne nepromišljeno ići i osloniti se na vođu koji je potpuno neprikladan za ovu funkciju. Sve dok čovjek vjeruje da ide pravo, a da se prethodno nije predao Meni i Mome vodstvu, on će biti vođen od strane Mog protivnika... A njegova pratnja je uvijek jasno prepoznatljiva po oholosti, koja obilježava one ljude, koji se ne otvaraju nikakvom Ljubavnom razjašnjenju, koji vjeruju da nemaju potrebe za nikakvom podukom, i koji se zadovoljavaju frazama i ispraznim uvjerenjima, kojima pri ozbiljnom ispitu nedostaje svake mudrosti.

No, ponizni se okreće Meni, ponizan čovjek prepoznaje i priznaje svoje manjkavo stanje, koje bi on doduše želio otkloniti, ali se za to osjeća preslab bez Moje pomoći... Njemu onda mogu osigurati u skladu s njegovom vjerom, njemu mogu podariti ono što mu nedostaje i voditi ga, jer se on bez ikakvog otpora dopušta voditi... On će sigurno doći do cilja, jer je svojom poniznošću već dokazao da se odvezao od onoga čije je biće oholost... Njegova poniznost ga je nagnala da nađe utočište u Mojem srcu i Ja ću Osobno sada također njegovo prihvatiti, sve dok ne dostigne svoj cilj. AMEN

DUHOVNA NADMOĆNOST... DUHOVNA OHOLOST...

Duhovnu nadmoćnost ne treba miješati sa duhovnom ohološću... Jer, uglavnom se radi o pravoj spoznaji koja čovjeku daje puni osjećaj duhovne nadmoćnosti, tako da je čovjek uvjeren u istinitost njegovog znanja... dok se duhovna oholost nalazi tamo gdje čovjeku pravo znanje... spoznaja Istine... nedostaje. Ipak, on se osjeća oštromnim i zastupa rezultate svog vlastitog razumijevanja, a mudrome niječe svaku sposobnost prosudbe, koja pak, naročito njemu samome nedostaje. Mudar čovjek, također zastupa svoju spoznaju ispunjenu uvjerenjem, i on će stoga od strane neupućenih biti označen kao duhovno ohol, bez da to jest, samo što bi mu bilo nemoguće napustiti jednom prepoznatu Istinu, tek da bi odvratio od sebe optužbu za duhovnu oholost, jer je svojstvo Istine da čovjeku daje potpunu sigurnost... stoga duhovnu nadmoćnost... koja mu više ne može biti oduzeta. A ovaj osjećaj sigurnosti da stoji u Istini, je Božji dar, dar Duha, kojeg opet ne treba miješati s ostrim umom. Ustvari, neupućenim ljudima je ova razlika nerazumljiva, zbog čega o tome nije moguće raspravljati riječima. Ali, postoji znak raspoznavanja za svaki od pojmova: duhovnu nadmoćnost i duhovnu oholost... Prvi pretpostavlja bezuvjetnu želju za Istinom i duhovno nastojanje, dok je potonji uvijek znak da čovjek nije ozbiljan u zadobivanju Istine, nego jedino želi da bude u pravu... a čovjek koji ozbiljno čezne i teži za Istinom, vrlo brzo će doći do istog ishoda, da mu sada umjesto 'nadmoćnosti' pripisuju 'oholost'. No, čovjek je malen i ponizan u spoznaji Čiste Istine... što međutim ne znači da on ovu prepoznatu Istinu ne zastupa sa gorljivošću i uvjerenjem... A svaki čovjek kojemu se čini da je oštroman i mudar, treba se ozbiljno preispitati da li on na ijedan način ima želju da bude 'znalac', ili da li se on zadovoljava pretpostavljati o usputno pribavljenom znanju, ili je on sam razumski promišljao bez da je prethodno tražio od Boga prosvjetljenje razmišljanja... On uvijek mora držati da je zabluda uvijek u pratnji uz Istinu i da za provjeru nije dovoljno samo ljudsko razumijevanje, nego Bog Sam mora biti pozvan kao savjetnik. Uz to on sam mora provjeriti, da li ga jedino natjecateljski duh potiče da pobije ideje drugačije od njegovih vlastitih... Tada on mora biti adresiran kao 'duhovno ohol', dok 'duhovna nadmoćnost' pretpostavlja najdublju povezanost s Bogom, bezuvjetno podlaganje Njegovoj volji... stoga 'poniznost', koja će mu jedina donijeti istinito znanje. Ali takva spoznaja će neizmerno usrećiti čovjeka i dat će mu osjećaj takve sigurnosti, da on također može jasno i bistro prepoznati zabludu. A ako ne bi imao ovaj osjećaj duhovne nadmoćnosti, onda on ne bi niti mogao s uvjerenjem zastupati znanje, bio bi vrlo brzo nadglasan od protivnika, šutio bi gdje je obaveza govoriti, i bio bi nepodoban kao predstavnik Istine na Zemlji... Zato on radije treba uzeti na sebe optužbu za 'duhovnu oholost', ne smije tolerantno prihvatiti od njega prepoznatu zabludu (*pogrešku*)... jer onda neće biti borac za Gospoda, koji se mora boriti mačem jezika protiv onih koji stavljaju u svijet zabludu i šire je. Jer, primljena Istina, također

obavezuje predstavljati ju... Ali, tko zastupa zabludu, nikada neće moći sebe uvjeriti da ju je zadobio nakon duboke žudnje za Istinom. A svakom bi čovjeku bilo lako prepoznati gdje je Istina, a gdje zabluda... samo ako bi u punoj iskrenosti sebi samome odgovorio na pitanje da li je on sa potpunom ozbiljnošću tražio Istinu... No, duhovno oholi je toliko siguran u svoje razumsko znanje i nije spreman tome nešto pridodati... I stoga on sebi nikada ni ne postavlja to pitanje i zato će također teško doći do Istine. AMEN

Bertha Dudde, br. 7057, 6 Ožujak 1958

JA MOJU MILOST PODARUJEM PONIZNIMA...¹

(Jakovljeva 4:6; 1 Petrova 5:5)

Moja se snaga usavršuje u slabosti (2 Korinćanima 12:9)... Ali to ne znači da čovjekova vjera može biti slaba, umjesto toga, to se u cjelosti tiče poniznosti srca, tako da osoba prepozna sebe kao slabog i nedostojnog i to prizna preda Mnom i da Me zaklinje za milost, koja će onda također teći ka njemu u izobilju. Moj Duh može djelovati jedino u istinski poniznoj osobi, jer on će sebe u cjelosti izručiti Meni, on ne potražuje ništa za sebe samoga nego to prepušta Meni da odlučim što ću mu dati. I uistinu ponizna osoba će doista primiti obilje blagoslova. On će ih iskoristiti i također biti samostalno aktivan s Ljubavlju, budući je posljedica istinske poniznosti da ona potpaljuje srdačnu Ljubav za Mene i njegova bližnjega. Ponizan čovjek je već oslobodio sebe od prevlasti Mojeg protivnika čije je temeljno obilježje oholost. Otud on će jedino smatrati približavanje Meni kao nešto vrijedno stremljenja i takva će žudnja biti poduprta s Moje strane... drugim Riječima: duhovna iskra u ljudskom biću se stremi sjediniti sa vječnim Ocem-Duhom, time Ja također mogu izliti Mojeg Duha na nju. Međutim, Moj Duh ne može nikada raditi gdje se i dalje može pronaći oholost koja je obilježje Mojeg protivnika. Jer ovo bi istovremeno naznačavalo Moju suradnju sa njime... Čovjek je morao ući u poniznost prije nego Ja mogu postati učinkovit u njemu... Ali što treba biti shvaćeno kao istinska poniznost?..

Istinska poniznost ne treba biti vidljiva ijednoj osobi kroz izvanjsko držanje, kroz izražaje na licu ili izvanjsko ponašanje spram njegovih bližnjih ljudskih bića, Ja jedino gledam na poniznost srca, unutarne priznavanje slabosti i grješnosti, unutarne priznavanje nedostojnosti bića spram njegova Boga i Stvoritelja i time također priznavanje njegove krivnje kao rezultat prošlog grijeha otpadništva. Sva bića su zasigurno jednom bila na Moju sliku i, kao njihova Stvoritelja, njihova zračeca ljepota Me je razveseljavala... Ali oni nisu ostali kakvi su bili... njihova se cijela priroda promijenila u protivno i u ovom stanju oni više nisu bili sposobni postojati pred Mojim očima. I u njihovoj obmani oni su se čak pobunili protiv Mene, budući su prihvatili

prirodu Mojeg protivnika (*Lucifera*), koji je bio iznimno ponosan. Povratak k Meni prema tome nije moguć sve dok biće nije odbacilo njegovu oholost, sve dok ju ono nije promijenilo u najdublju poniznost, sve dok ono ne prepozna njegovu ogromnu izopačenost i golemu udaljenost od Mene i naknadno ispruži svoje ruke čeznutljivo spram Mene za milosrđe. Onda Ja doista više neću oklijevati, Ja ću uhvatiti njegove ruke i privući biće blizu k Meni, jer u njegovoj poniznosti ono postaje Moje dijete, kojeg Otac s Ljubavlju privlači na Njegovo srce i onda ga obasipa sa dokazom Njegove Ljubavi, sa obiljem blagoslova... kojeg On također može iznova osvijetliti sa Njegovim Duhom.

Onda će snaga Duha biti sposobna sebe jasno očitovati, osoba će prikazati darove koji su naizgled natprirodni ali koji su, u stvari, jedino izvorna obilježja bića bez kojih je savršeno biće nezamislivo: Osoba će biti puna svjetla i snage, to jest, on će raspolagati izvanrednim znanjem baš kao i sposobnostima koje osoba inače ne posjeduje. Međutim, unatoč njegovoj očiglednoj vezi sa Bogom on će unatoč tome ostati vrloduboko ponizan, jer poniznost je Božansko obilježje koje se jedino promijenilo u nasuprotno kao rezultat pada. I zato ćete vi ljudi također uvijek trebati stremiti spram istinske poniznosti ako želite da Moj Duh isto tako postane učinkovit u vama, jer svatko tko i dalje gaji iskru oholosti u njemu još nije sebe oslobodio od Mojeg protivnika (*Sotone*), i potonji će uložiti neprestani napor da ga drži okovanog. A svijet mu nudi mnoge prilike za ovo, tako da će osoba tražiti rastuće više slave i časti i s visina pogledavati na sve što je malo i skromno. Ali ovo je takođe definitivan dokaz njegovog pripadništva protivniku, kojeg vi ljudi ne bi trebali zanemariti već se čuvati takvih unutarnjih stavova, koji su doista daleko udaljeni od istinske poniznosti. Unatoč tome, ako želite da Ja Osobno budem silan i moćan u vama, vi također morate postati svjesni vaše slabosti, jer Ja jedino podarujem Moju milost poniznima. AMEN

Bertha Dudde, br. 7116, 9 Svibanj 1958

PONIZNA MOLITVA... OHOLOST UDIO PROTIVNIKA...

Samo Mi podnesite u svoj poniznosti vaše molbe i sigurno ćete naći Moje uho otvoreno. Jer poniznost srca ima za posljedicu da čovjek govori kao dijete svom Ocu, pa njegova molitva nije zahtijevanje, nego molba koju ću Ja jedino prerado ispuniti. Čim čovjek pored svog zemaljskog života također vodi duhovni život, čim tako njegove misli nisu okrenute isključivo svijetu, nego kad se čovjek usred svijeta uvijek podsjeća na svog nebeskog Oca, on će uskoro i uspostaviti ispravan odnos s Njim... On će Me prepoznati kao svog Boga i Stvoritelja i zato će Mi se približiti u svoj poniznosti, ali uvijek će doći k Meni, kada ga pritisnu zemaljske ili duhovne brige, jer

zna da mu jedino Ja mogu osigurati pomoć. I zato on Mene moli u dječjem povjerenju, te on uistinu neće uputiti nijednu neuslišanu molitvu.

Ponizan čovjek je već stupio na put povratka k Meni, jer ono što je njegovu dušu držalo odvojenom od Mene kroz beskrajna vremena, bila je oholost kao udio Mog protivnika, kojeg je slijedio jednom u bezdan... Tako se svaki čovjek koji u sebi još prepoznaje iskru oholosti, i dalje nalazi pod vlašću Mog protivnika, te ako prethodno nije odstranio ovu osobinu da on sebe uzvisuje naspram Mene, neće niti moći biti prihvaćen od strane Mene, jer time sebe upućuje na prepreku i on će teško uspostaviti ispravan odnos djeteta prema Ocu, jer je za to potrebna poniznost srca.

Dokle god se čovjek opire ići prema Meni u poniznosti srca, on tako dugo neće moći ni Mene moliti s dječjim pouzdanjem, njegova molitva će radije biti zahtjev, uzrokovan osjećajem vlastite nemoći da sam sebi pomogne... A jedna takva molitva nije ispravna, ona neće dosegnuti Moje uho, jer joj nedostaje duboka povezanost djeteta prema Ocu, odnos povjerenja koji Mene upravo nagoni uzeti u obzir dijete u skladu s njegovom molbom. Priznavanje jednog Boga i Stvoritelja može biti posljedica racionalnog razmišljanja, no to ipak nije potrebni dokaz da je čovjek već odustao od unutarnjeg oholog stava duše prema tom 'Bogu i Stvoritelju' prepoznatom od njega.

A gdje Sam ipak, prepoznat kao 'Otac', tamo je također pobijeđena oholost, čovjek osjeća svoju malenkost nasuprot Mene, ali on ipak dolazi k Meni, jer u poniznom srcu također prebiva Ljubav, koja Me je onda prepoznala i privlači Meni. I stoga također Ja mogu izliti Moju milost na takvo dijete, koju ono prima zahvalno iz Mojih ruku, i njemu pomoći uvijek smanjiti udaljenost od Mene...

To je nešto značajno, kada je čovjek odložio svoju oholost, kada se on sam osjeća malen, a ipak može biti od Mene posebno uzet u obzir. Jer on je sada postao Moje dijete u Istini, koje također uskoro može doseći stupanj svjetla kojeg je jednom posjedovalo. Jer su njegove molitve pretežno usmjerene duhovnom dobru, on će se s povjerenjem okrenuti Meni i u zemaljskoj nevolji, no njegov duhovni napredak mu je veća briga, i nikada neće prestati moliti za pomoć kako bi dosegao svoj cilj na Zemlji. Ali jedino istinski ponizan čovjek može uputiti Meni takvu molitvu, jer on priznaje svoje slabosti i pogreške...

Ali također morate razlikovati između unutarnje poniznosti i jedino izvanjski izložene servilnosti, koja preda Mnom nema nikakvu vrijednost te vam jednako ne može osigurati nikakav prinos milosti... Stoga svaki čovjek sam sebe treba podvrći kritici, o tome kakve su njegove unutarnje misli i osjećaji. Bit će jedino njemu na blagoslov, ako on sebe nastoji pročistiti od svake ohole misli, ako se on nastoji osloboditi od vlasti onoga čija oholost ga je jednom dovela do pada. AMEN

ODBACIVANJE BOŽANSKE RIJEČI U DUHOVNOJ OHOLOSTI...

Svatko tko odbaci Riječ Božju u duhovnoj oholosti kada mu je ponuđena kroz Moje sluge na Zemlji će za to biti ozbiljno odgovoran jednoga dana, budući to nije duhovna nesposobnost biti sposoban prepoznati nešto blistavo već je to odbacivanje uslijed nečasnih motiva poduprtih utjecajem Mojega protivnika (*Sotone*). 'Duhovna oholost' isključuje svo pomno ispitivanje, duhovna oholost je očigledan znak da je osoba predmetom mračnih utjecaja, jer duhovna oholost je karakterističan znak onoga koji Mi se suprotstavlja budući on odbija Mene priznati. Duhovna oholost prvo-palog duha (*Lucifera*) se protivila i odbacila je svjetlo koje ga je prožimalo, prema tome ga je progutala potpuna tama. Otud će ljudsko biće ostati u duhovnoj tami kada on oholo ponovno odbaci svjetlo, kada Moja milost želi zračiti u nju kako bi omogućila bljesak prosvjetljenja njegovu srcu... Ali razlog za odbijanje je važan, jer ona također može biti odbačena uslijed drugih razloga koji ne mogu tako biti osuđeni kao ova sama oholost ljudskog bića.

A čovjek može govoriti o duhovnoj oholosti kada čovjek vjeruje da mu nisu potrebne daljnje poduke, da on ima dovoljnu duhovnu naobrazbu, kada on precjenjuje njegovo vlastito znanje i prema tome vjeruje kako mu nije potrebna dodatna informacija. Međutim, čak i onda ljudsko biće treba i dalje biti pripremljeno ispitati što mu je ponuđeno. Ako on i dalje zadržava njegovu volju sa uvjerenjem i to opet odbacuje onda njegova osuda neće biti tako stroga, onda njemu nedostaje prosudbe uslijed duhovne sljepoće... Ako, međutim, on izostavi svo pomno ispitivanje onda će očito odbijanje ljudskog bića odgurnuti Moju ruku milosti koju Mu nudim i odgovornost će ga jednog dana teško strefiti, jer jednoga dana će on shvatiti istinu, i onda će moguće biti prekasno...

Nitko ne može biti prisilno natjeran da prihvati Moju Riječ ali svatko će prije ili kasnije imati mogućnost ozbiljno se pozabaviti sa neizvjesnim pitanjima (*u praktičnom smislu, 'progonit će ga sumnje'*), jer Ja postavljam takve sumnje u srca onih koji još nisu na ispravnom putu. Svi ljudi bi trebali, u stvari, formirati mišljenje o takvim pitanjima, oni bi jedino izvukli dobrobiti iz toga, jer oni će zasigurno primiti razjašnjenje pod uvjetom da ga istinski žude. Ali onda će se ukazati da li čovjek istinski žudi za istinom... jer ona će mu doista biti ponuđena. Duhovna će oholost, međutim, nju trenutno odbaciti budući je to volja Mojega protivnika i njegova će odlučnost biti udovoljena od strane onih jednaka duha.

Oholost je prouzročila pad prvog svjetlosnog bića, i oholost je prema tome također priroda njegovih pristalica koja ih bez ikakve greške karakterizira kao njegove sljedbenike. I veliki se korak mora poduzeti, priroda ljudskog bića mora najozbiljnije pokušati sebe promijeniti... čovjek mora sići dolje iz oholosti u poniznost i tako sebe potpuno odvojiti od Mojega protivnika i pristupiti Mi sa potpunom poniznošću ... Jedino onda će svjetlo zasjati u čovjekovu srcu, i jedino onda će on biti sposoban prepoznati dragocjeni dar milosti Kojeg Moja Riječ reprezentira svakoj osobi i spasenju njegove duše. Jedino onda će on zahvalno prihvatiti što Očeva Ljubav nudi Njegovu djetetu... Onda će on biti gladan hrane i pića no ipak će također neprestano biti zadovoljen od strane Moje Ljubavi. AMEN

Bertha Dudde, br. 7308, 14 Ožujak 1959

'BOG DARUJE SVOJU MILOST PONIZNIMA...'

(Jakovljeva 4:6; 1 Petrova 5:5)

Želja za služenjem predstavlja poniranje u poniznost, ona je početak pobjede u borbi protiv oholosti koja još uvijek čovjeka obilježava kao Sotoninog sina i koji se sada treba boriti svim snagama. Oholost želi dominirati, uzdiže se visoko iznad svega što joj se nalazi u blizini; ohola bi osoba željela potčiniti i prisiliti druge sebi pod službu, ohola osoba je surova i neljubazna, posjeduje sve karakteristike Božjeg protivnika, koje se jasno očituju, i radi toga je na putu propasti ako se ne promijeni i ozbiljno ne nastupi protiv duha ponositosti.

I to će učiniti čim se u njoj rodi volja za služenjem. Doista je oslobađajuće služiti bližnjega, jer tako se oslobađa od protivnika i ulazi u druge sfere, jer poniznost vodi ka Bogu, putem poniznosti približava se Bogu i prima milost u izobilju, po Njegovom obećanju: **"Samo poniznima darujem Svoju milost..."**. Poniznost će se uvijek očitavati u volji za pomoći za služenjem; čovjek tako ulazi u jedan potpuno drugačiji stupanj razvoja kada živi u poniznosti, kada se bori protiv svakog osjećaja arogancije, kada počne prepoznavati sebe samoga i spozna svoje slabosti volje i svoje grijehe, što mu oduzimaju svaku predodžbu o ponosu i stavljaju ga na razinu svijesti najdublje pokvarenosti i podlosti.

Posljedično će se također nalaziti u velikoj udaljenosti od Boga, podići će u poniznosti svoje oči ka Njemu i zatražiti Ga milost. Ali ovo neće biti neki igrokaz, niti kakav vanjski prikaz, već duboka, unutarinja poniznost, koja ga također čini dostojnim milosti Božje, kako bi ojačao u svome nastojanju da radi na samome sebi, da ukloni mane i postane dostojniji Ljubavi i milosti Božje, koje ponizna osoba žudi i traži od srca.

Ponizna osoba je već sprovela odvajanje od protivnika, jer poniznost je Božja karakteristika, stupanj savršenstva koji uvijek pretpostavlja razdvajanje od protivnika, iako osoba potom još mora puno raditi na sebi da bi postala dostojna stalnog Božjeg prisustva. Međutim, poslužujuća Ljubav koju ponizna osoba sada izvršava, ubrzo mijenja cijelo njezino biće u Ljubav, i jedan doista ponizan čovjek brzo se približi ka Očevu srcu, jer se sjedinjuje sa vječnom Ljubavlju i tako također pristiže ka usavršavanju.

Sve dok čovjeku još uvijek nedostaje prave poniznosti, njegov proces sazrijevanja također nije još završen, jer samo istinska poniznost privlači Oca sa sigurnošću prema Njegovom djetetu, i putem prave poniznosti prikazuje dijeteštvo Božje. I sve dok se u čovjeku još nalazi najmanja iskrica ponosa, put je još uvijek dugačak do sjedinjenja, jer sve do tada još je uvijek umiješan protivnik Božji i borba protiv njega mora biti vođena sa svom voljnošću i čvrstom odlučnošću, i može također biti sprovedena čim osoba započne sa poslužujućom Ljubavlju spram bližnjega, koja će mu ujedno osigurati pobjedu nad samim sobom.

Čovjek jednom samo treba začu u sebe i sagledati svoje greške i slabosti, navike i mane i potpuno će se udaljiti od svojega ponosa, samo ako je iskren prema sebi samome. Naime, takvo jedno kritičko samopreispitivanje može za njega biti prekretnica, jer čim sebe spozna i dobre je bolje, obratiti će se Bogu u poniznosti i zatražiti će Njegovu milost i milosrđe za koje također može biti potpuno siguran da će i primiti, jer **"Bog poniznima daruje Svoju milost"**. AMEN

Bertha Dudde, br. 7566, 3 Travanj 1960

BOGU OKRENUTA VOLJA OSIGURAVA SAVRŠENSTVO...

A Ja ću vam u srce položiti Moju volju, kada vi Moju volju nastojite ispuniti. Onda vi trebate dopustiti odlučivati jedino iz vašeg unutarnjeg poriva i volje, i bit će točno onako kako vi sada mislite, govorite i postupate. Moja Ljubav je sa svakim tko Mi se nastoji približiti i ona ga vodi ispravnim stazama... Moja briga za njega je u svakom trenutku i tako može svaki dan biti proživljen bez kolebanja, on će uvijek doprinositi savršenstvu duše, i zemaljski život neće biti proživljen uzalud, jer volja okrenuta Meni je jamstvo da se Ja brinem za čovjeka i vodim ga do savršenstva. Vi svi morate znati da ne trebate oskudijevati Mojom skrbi, morate znati da nitko ne može biti izgubljen ako u zemaljskom životu vjeruje u Mene i želi da ga Ja prihvatim i da on sa Mnom bude povezan. Svaka misao okrenuta Meni, je dokaz njegove vjere u Mene i čežnje njegove duše za njenim Stvoriteljem i Ocem od vječnosti. Svaka misao koja nadilazi zemaljski svijet, koja je usmjerena u Moje kraljevstvo, dokazuje također volju duše da

iznova teži svom prvobitnom stanju, jer je svjesna svog ishodišta i želi se opet tamo vratiti.

Poznajem svaku misao i zaista potičem ovu volju, kao Otac pun Ljubavi... Dopusťam duši osjetiti Moju Ljubav, da poveća svoju čežnju za Mnom, a time također i ojaća snagu Moje Ljubavi. Ja uzimam Sebi svakog čovjeka koji je jednom okrenuo svoju volju k Meni, koji Me je prepoznao kao Boga punog Ljubavi i Oca od vječnosti... koji u Mene vjeruje... jer će on također osjećati Ljubav za Mene, čak i ako se ona u početku zaklanja iza najdublje poniznosti, jer čovjek prepoznaje svoje vlastito nesavršenstvo i nedostojnost... A poniznost je Meni najdraža ispovijed čovjeka, jer je suprotna prvobitnom grijehu, oholosti koja je biću jednom dopustila pasti. Čovjek Me prepoznaje kao najuzvišeniye i najsavršeniye biće, Kojeg se on sam ne osjeća dostojan ljubiti, i zbog toga mu pripada sva Moja Ljubav...

Stoga usmjerite vaše misli uvijek jedino u duhovno kraljevstvo, pustite ih da poduzmu put prema Meni, i Ja ću znati da se vaša volja odnosi na Mene... Onda vas Ja mogu dohvatiti i uistinu vas nikada više neću napustiti. Radi se jedino o vašoj volji u ovom zemaljskom postojanju, jer na početku vašeg utjelovljenja kao čovjek, ova volja je još podložna onome koji je kriv za vaš pad u bezdan. Morate promijeniti vašu volju, oduzeti je od njega i okrenuti je prema Meni... Stoga također možete vjerovati da Sam vas već dohvatio, ako želite da brinem za vas, da pronađete milost kod Mene, ako onda svjesno okrenete vašu volju Meni, ako želite biti i ostati Moji... Onda je vaša sudbina uistinu zapečaćena, više vas nikada neću pustiti pasti nazad, Ja vas privlačim k Meni i neću otpočiniti prije nego pronađete dom u kući vašeg Oca, tako da pronađete sjedinjenje sa Mnom, vašim Bogom i Ocem od vječnosti, Čija Ljubav vrijedi i vrijedit će za vas, jer ste Njegova djeca, koju je On sada osvojio za vječnost. AMEN

Bertha Dudde, br. 7678, 20 Kolovoz 1960

OPOMENA NA PONIZNOST...

Prepoznajte svoje slabosti i nastojte se boriti protiv njih, dok se vi ponizno podlažete Meni i molite za Moju milost, za Moju pomoć u duhovnoj nevolji. Jer Ja ću biti blizu najmanjega, ako on... kao jedan od najmanjih... služi bližnjemu i pomaže mu u spasenju njegove duše. Neće uvijek biti izabrani veliki, nego jedino istinska poniznost osigurava čovjeku poziv, i zato je samo malo ljudi izabrano, iako su mnogi pozvani... odnosno, mnogi se ljudi tek trebaju izboriti da postignu istinsku poniznost, kako bi zatim mogli od Mene biti izabrani. Ali, svi ljudi još uvijek imaju previše samodopadnosti, žele se istaknuti iz redova njihovih bližnjih, žele biti zapaženi i na

taj način biti gotovo izloženi, a ovo već jako šteti istinskoj poniznosti, koja za posljedicu ima primanje neizmjerne milosti. Ali, Ja prepuštam svakom čovjeku njegovu volju, jedino treba naučiti raspoznati koja je stvar od koristi za vas, a koja na vašu štetu. Dokle god čovjek sebe smatra malim i nedostojnim, govori sa Mnom u Duhu i u Istini, ako traži sjedinjenje sa Mnom u molitvi. Onda Moj Duh također može teći u njega, onda mu Ja mogu osigurati neograničene milosti. Ali pronalazi li čovjek pozornost od strane bližnjih zbog njegove sposobnosti da u sebi čuje Moj glas, onda se lako njegova poniznost može promijeniti i popustiti pred samodopadnošću, koja je uvijek opasnost za ljude.

Stoga uvijek morate preispitivati sami sebe što vas pokreće da komunicirate sa bližnjima, morate znati da svaka samodopadna misao može dozvoliti ugmizavanje Mog protivnika i da onda Meni Samome sprječavate da prebivam u vama i da vam se obratim.... I morate biti kritični prema vama samima... ako Mi u Istini želite služiti. Jer gdje god boravili, uvijek Me morate moliti u „tihoj sobici“ i pitati Moj Duh. Ali, možete li se vi povući u vašu sobicu kada ste usred svijeta? Kada ste okruženi ljudima koji nisu svi istog mišljenja, i često očekuju samo senzacije? Ni na jedan trenutak ne smijete zaboraviti da Ja čujem glas djeteta, koje se mislima okreće Meni, i također Mu dajem i odgovor... ali da ostajem nijem kada se otkrije nečisti osjećaj samodopadnosti čovjeka, koji Me doduše moli, ali ne u Duhu i u Istini...

Najprije se očistite od ovog osjećaja, te izađite pred Mene mali i ponizni, i ne pokušavajte privući na sebe pažnju bližnjih. I tako vi možete vjerovati da Sam Ja među vama, kada su dvoje ili troje okupljeni u Moje Ime (*Matej 18:20*)... ali da nemate nikakvo jamstvo Moga prisustva, tamo gdje Mi samozadovoljstvo, ponos ili duhovna oholost opovrgavaju prisustvo, te su sada vrata i kapije otvoreni neprijatelju, koji će doista sebe predstaviti u svjetlosnom odijelu anđela, ali koji vam ne daruje Riječi Istine i Života... Poniznost srca je najbolji pokazatelj provjere, jer poniznome darujem Svoju Milost... A svi vi morate sami sebe provjeriti da li ste se oblikovali u istinsku poniznost, ako vi Mene pitate za Moju Riječ. Onda ćete također moći biti sigurni u Moje djelovanje, obratit ću vam Se i primit ćete snagu i svjetlo prema vašem zahtjevu.AMEN

DUHOVNA 'NADMOĆNOST' NIJE ISTO ŠTO I DUHOVNA OHOLOST...

Duhovna nadmoćnost nije isto što i duhovna oholost. Kad Ja čovjeka uvedem u Istinu, kad bude obučen od strane Moje Riječi kako bi on opet postao doličan učitelj svojim bližnjima, on onda smije svoje znanje zastupati uvjeren, jer ono potječe od Mene i on će onda moći biti siguran u to kako je primio Čistu Istinu i kako je ta Istina više vrijedna od ljudskog znanja, do kojeg se dolazi samo razumom za čiju istinitost nikada nema jamstva ako Moj Duh nije mogao djelovati. Dakle, ako se radi o zastupanju Istine iz Mene, koju čovjek direktno prima od Mene, o duhovnoj oholosti nikada nema ni govora. Tu bi svaki oblik suzdržavanja bio pogrešan, ako postoji mogućnost dostavljanja Mog duhovnog dobra ljudima. Samo što ne trebate 'baciti bisere pred svinje' što znači, govoriti tamo gdje otvoreno prepoznajete duh Mog protivnika, jer tamo Istina kao takva ne biva spoznata i svaka besjeda je uzaludna. Ali tko biva podučavan od Moga Duha, taj treba spomenuti i djelovanje Moga Duha, i on treba nastupati otvoreno i nedvojbeno i zastupati Moju Riječ. I to će i moći, jer kako god on govori o Meni i Mome kraljevstvu, Ja Sâm se njime služim i govorim kroz njega, i onda uistinu ne možete reći kako iz njega govori oholit duh.

Tko je od Mene jednom uveden u Istinu, on je i sâm u spoznaji, prepoznajući sve međuodnose i o tome dakle može govoriti. I ako je o istinitosti svoga (sa)znanja uvjeren jer je bio poučen 'putem Duha', onda će on samouvjeren nastupati i obarati pogrešna shvaćanja i moći davati dobra objašnjenja, i tada ga se ne može nazvati 'oholim', već njegova duhovna dominacija mora kao takva bit prepoznata i priznata. Istina Koju on prenosi slušatelja mora dojmiti i dati mu unutarnju sigurnost kako sam to Ja Osobno Koji mu se kroz ljudska usta obraća. A kako Ja poznajem volju Mojih svjetlonoša, mogu Svoje duhovne darove razdijeliti tako da oni budu iskorišteni. I zbog toga Si Sâm biram Svoje sluge, koje imaju zadatak dalje širiti Čistu Istinu. I tko je dobre volje, taj prepoznaje Istinu i zahvalno je prima tko je dobre volje, taj biva spojen s nosiocima Istine kako bi i sâm bio uveden u Istinu s obzirom na svoju volju.

I uvijek trebate znati kako Ja Moju milost poklanjam samo poniznima čovjek koji je ohola duha ne može nikada od Mene dobiti taj dar milosti, jer samo duboko ponizno srce ga je sposobno primiti ili biste morali odbaciti sve što vam biva dostavljeno što prilikom ozbiljnog ispitivanja nećete moći učiniti.

Duhovna dominacija je samo potpuna uvjerenost o posjedovanju Istine, a nju zahtjevam od mojih nositelja svjetla, inače oni ne mogu skroz uvjereni pred svojim bližnjima zastupati Istinu iz Mene. I to je potrebno kako bi svjetlo bilo doneseno

ljudima koji su u mraku duha; nužno je osvjetliti im put koji vodi u vis, jer tamnim putevima vi ljudi nećete napredovati, već ćete i dalje srljati prema dolje. I zato ću vam uvijek iznova dostavljati svjetlo, i blago onome koji ga prihvati ... blago onome koji ide putem koji mu bude ukazano u svjetlu Istine. AMEN

Bertha Dudde, br. 7803, 21 Siječanj 1961

DUHOVNA OHOLOST I NJENA OPASNOST...

Duhovna oholost (*ponos*) je najveće zlo, jer nadvladavanje ove zahtijeva najveću snagu. A budući da čovjek koji je duhovno ohol još uvijek potpuno pripada protivniku, on nikada neće moliti Boga za snagu, i ostat će vezan sve dok se njegovo srce ne promijeni u poniznosti, što skoro uvijek zahtijeva više od jednog zemaljskog puta, tako da potrebuje novo progonstvo u materiju. Duhovni ponos je nasljedno zlo onoga koji je zbog oholosti pao u bezdan. On se također vječnostima neće odreći svog duhovnog ponosa, i zato će poduzeti put k Ocu jedino kada se osjeti tako malen i unižen i nemoćan, da on sada potraži snagu, koja će mu također i biti poklonjena. A tako je i sa njegovim sljedbenikom, koji ostaje u duhovnoj oholosti, koji se ne želi pokloniti pred Božjom voljom, koji stoga niti ne želi priznati nikakvog „Boga“ iznad sebe, koji je kao čovjek potpuno uvjeren u vrijednost vlastitog ja da ne prihvaća nikakve duhovne poduke, da vjeruje da on nema potrebe za pomoći koja mu može biti pružena od strane više sile.

Potpuno odsustvo vjere i duhovni ponos uvijek idu zajedno, i stoga što čovjek ne želi priznati nikakvog Boga, nikada mu neće moći priteći snaga da se oslobodi tog nasljednog zla, a bližnji nema nikakvog utjecaja na njega, jer on sebe smatra uzvišenim iznad svega što podrazumijeva „vjera“, što zadire u duhovno područje. Obraćati se ovim ljudima, i njima predavati Božju Riječ, rijetko je uspješno, budući su oni stalno pod utjecajem Božjeg protivnika, koji također želi svoje sljedbenike držati razdvojene od Boga, tako da on sam ne oslabi u svojoj moći i snazi, koje vjeruje da posjeduje u svojim sljedbenicima.

Treba doći velika zemaljska i tjelesna nevolja na čovjeka koji je duhovno ohol, tako da u sebi primijeti osjećaj slabosti, koji bi mogao promijeniti njegove misli; on mora shvatiti da je ništavan i da ništa ne može promijeniti snagom svoje ljudske prirode, i ovaj osjećaj nedostatnosti ga treba zamisliti. Onda on polako odustaje od svoje oholosti... zbog čega je nezamislivo značajna milost kada je čovjek postavljen u takve životne situacije, u kojima postaje svjestan svoje slabosti i nedostatnosti, i u mogućnosti je otuda izvući zaključke. Ali, njegova slobodna volja ostaje uvijek njemu prepuštena, zbog čega također protivnik može uvijek vršiti svoj utjecaj, a on tada

može jednako tako i odbaciti misli koje se pojavljuju u njemu. No, za njegovu dušu se također vodi borba od strane svijeta svjetla, da ga poštede sudbine novog progonstva... i ako samo uspiju da čovjek prije svoje smrti prepozna svoju potpunu nedostojnost, i da on još prije svoje smrti prizna vlast iznad sebe... Onda mu još može biti pružena pomoć u onostranom, i on više ne treba ponovo proći putem kroz cijelo stvaranje... Onda mu je uspelo osloboditi se prevlasti protivnika, iako će se duša u onostranom kraljevstvu morati vrlo teško boriti da stigne do svjetla koje ju je često obasjavalo na Zemlji, ali koje nije prihvaćala. Ali, Bog ima samilost za svaku dušu, i On ne odustaje od njih... Međutim, čovjek ima slobodnu volju, i samo ova određuje sudbinu duše kada ona napusti zemaljsko tijelo. AMEN

Bertha Dudde, br. 8208, 7 Srpanj 1962

KRITIZIRANJE BOŽJE RIJEČI POKAZUJE DUHOVNU OHOLOST...

U kakvoj duhovnoj oholosti se uzdižu ljudi koji žele kritizirati Moje darove milosti odozgo ili vjeruju da su sami pozvani o tome suditi... Božanska mudrost se ne može razumski pojmiti, oni jedino mogu preklinjati za milost ispravnog razmišljanja, što će im se također i dogoditi, jer tada već stupaju u vezu sa Mnom. Tko, međutim, želi suditi jedino svojim razumom, tko vjeruje da bi razumom mogao prodrijeti u Istinu i njen Izvor, drzak je i trebao bi uvijek priznati svoju neprimjerenost (*nedostatnost*) i također uvidjeti da na takvo istraživanje također nema pravo, jer su duhovna područja za njega zatvorena, ako on ne stupa u Moju pratnju... Ali, ljudi na taj način ipak pretpostavljaju, i onda daju sud koji nikada ne može biti ispravan, jer se čovjek kreće u mraku tako dugo dok još nije uspostavio sjedinjenje sa Mnom, koje međutim omogućuju najdublja poniznost i priznavanje vlastite nedostatnosti u kojoj se čovjek onda ponizno okreće Meni i moli Me za prosvjetljenje svog razmišljanja.

Tko živi jedino svoj zemaljski život, tko se ne trudi dovesti u red svoj unutrašnji život... tko dakle vjeruje da sve može istražiti i utvrditi ljudskim razumom, nije uistinu pozvan suditi o daru Božanske milosti, jer će mu biti i ostati nerazumljiv proces prijenosa (*komuniciranja*), kao i bogata struja milosti koja teče na Zemlju, jer je čovjek izgubio svaku spoznaju kroz svoj nekadašnji pad u ponor, i stoga je u njemu još tama... On najprije u sebi mora zapaliti svjetlo, koje ostvaruje nesebična Ljubav, ali on onda također u poniznosti prepoznaje svoju slabost razuma i više ne ulazi u duhovna područja da ih pronikne na osnovu svog razuma. Ipak, mnogi ljudi daju sebi za pravo suditi, za što nisu ni najmanje sposobni. Ovo je znak velike duhovne oholosti... i oni će sve više padati u mrak, dok se ne obrate Meni Osobno i onda također budu u stanju od Mene primiti razjašnjenje, ako je njihova žudnja za Istinom ozbiljna. Ali, onda morate Meni doći ponizno, jer jedino poniznome darujem Svoju

milost. Čim ste vi ohola duha, vama još uvijek vlada Moj protivnik koji je pun oholosti, i ovu također želi prenijeti na vas. Mnogi ljudi su tako uvjereni u oštrinu njihovog razuma, da ne žele prihvatiti nikakvu poduku, i oni nikada neće niti moći biti uvedeni u Čistu Istinu, jer Istina može biti jedino dio poniznog čovjeka, jer proizlazi iz Mene i uvijek jedino dotiče srca onih koji se predaju Meni u najdubljoj Ljubavi i poniznosti... Ali, onome tko je ohol, također nedostaje i Ljubav, jer je još potpuno podložan onome koji je bez Ljubavi, koji međutim uzdiže sebe samoga iznad svega i koji također ne želi priznati Mene kao svog Gospodara. Stoga, čuvajte se duhovne oholosti, budući da vas čini potpuno slijepima u duhu, i onda nikada nećete moći prihvatiti i pojmiti Moje darove milosti, jer će oni za vas biti tek zbrkane misli, i neće zračiti nikakvo svjetlo, jer će to spriječiti protivnik, koji vas želi zadržati u najdubljem mraku, da vas ne izgubi. AMEN

Bertha Dudde, br. 8281, 24 Rujan 1962

OPASNOST OHOLOSTI...

Tko si srcu uzme Moju Riječ: **'Svi ste vi grešnici...'**, ostat će u najdubljoj poniznosti, neće se nadimati niti donositi težak sud, jer spoznaja o vlastitoj nesavršenosti će ga uvijek podsjećati na to da je slab čovjek koji treba Moju snagu i okrijepljenje, i ponizna srca će Mi dolaziti i za to Me moliti.

Tko je s druge strane uvjeren u svoju vrijednost, njegovo biće će karakterizirati oholost, i ta oholost će se ispoljavati putem omalovažavanja drugih, putem prosudbi lišenih Ljubavi i putem uvjerenja o vlastitom posjedovanju višeg znanja i time o nepotrebi daljnjeg vlastitog poučavanja, zemaljskog ili duhovnog oholi čovjek će uvijek vjerovati kako je dosegao stupanj sa kojeg može gledati dolje na ljude. I uobraženost je zaista 'udio' Mojeg protivnika, koja ga je povukla u najdublji bezdan, jer se uzdigao nad Mene, njegovog Boga i Stvoritelja, povukavši za sobom u ponor veliko mnoštvo stvorenih bića.

Uz sva ta bića je 'prikačeno' još dosta duha uobraženosti, kad kao ljudi imaju polagati zadnji ispit volje. I uobraženost je sasvim izvjestan znak nesavršenosti, protiv čega se čovjek mora boriti u zemaljskom životu, i to sve dok ne dospije do najdublje poniznosti prema Meni i, tad se i u odnosu na svoje bližnje neće više isticati, nego će imati puno razumijevanje za njihove slabosti, jer i sam uviđa svoju manjkavost.

Ali za pravu povezanost sa Mnom je potrebna najdublja poniznost, i kad čovjek spozna i prizna svoju grješnost, potražiti će utočište kod Isusa Krista i molit će Ga da

ga oslobodi. Poniznost će mu 'tražiti' da Ga iskreno (za)zove i (za)moli, a On će ga milostivo pogledati '**jer, poniznome poklanjam Svoju milost....'**

I ni jedan čovjek za sebe ne može tvrditi da je potpun i savršen sve dok živi na Zemlji. Može jedino posjedovati viši stupanj spoznaje, ali upravo to će ga neprestano naginjati na sve veću skrušenost, jer uviđa veličinu svoga Boga i Stvoritelja i beskrajnu Ljubav, koju taj Bog i Stvoritelj poklanja Svojim stvorenjima, koja to stvorenje neopisivo usređuje, ali mu ne daje da postaje uobraženo.

Uobraženost je još uvijek znak nepotpune spoznaje, jer protivnik pokušava zamutiti svjetlo, no još uvijek ima svoj udio kod čovjeka, kada je ovaj uvjeren u sebe i svoju vrijednost. Svi vi se još imate boriti protiv ovog zla, jer uvijek iznova će vam Moj protivnik upuhavati pogrešni osjećaj uzvišenosti, uvijek će uspijevati pronaći površinu za napad gdje u vama može probuditi taštinu. I zato svi morate biti oprezni i truditi se svaki osjećaj oholosti zagušiti u klici, jer uvijek se trebate sjetiti toga da je vaš Spasitelj i Iskupitelj Isus Krist išao putem najdublje poniznosti, kako bi okajao vaš oholi pad. Trebate se sjetiti Njegovih patnji i muka koje je to okajanje zahtjevalo. I trebate znati kako je vaš zemaljski put posljedica vašeg nekadašnjeg pada u ponor koji je prouzročila ta oholost.

Povratak Meni može uslijediti jedino putem poniznosti, i zemaljski put bi vam trebao pružiti (*tu*) spoznaju, da ste slaba, bespomoćna bića koja trebaju Moju Ljubavnu pomoć, kako bi se ponovo uzdigla u visinu, i koja Me uvijek moraju pitati za pomoć, ako svoj zemaljski put žele preći sa uspjehom.

Ali tko je još ohola duha, još je udaljen od Mene, i on će Me teško pronaći. Jer u njemu se ne može razviti ispravna Ljubav, koja obuhvaća bližnjega, već će se on u svojoj oholosti držati podalje od onoga kome treba pokloniti svoju Ljubav, i kako čovjek može sazrijevati jedino putem života Ljubavi, oholi neće postići duhovni napredak, već će ostati na istom stupnju razvoja, ako ne i propadati, jer ga Moj protivnik drži svezanog.

Zbog toga, borite se protiv ovog zla, i oštro se kritizirajte, tada ćete otkrivati greške koje vas čine manjima, i sići ćete s prijestolja koji ste si sami podigli u pogrešnoj procjeni vaše vrijednosti. Sama poniznost će vam omogućiti da sazrijevate, jer tada ćete od Mene primati milost u izobilju, Ja Sâm ću se onda pobrinuti za vas, jer u poniznosti Mi prilazite bliže, i vaša molitva će biti intimnija i predanija, i Ja ću vam uslišiti molitvu, Ja ću vas privući Sebi kao Svoju djecu, jer tada ste se definitivno razdvojili od Mog protivnika, koji je Mojim protivnikom postao jer se uzdigao iznad Onoga iz Čije sile je sâm proizašao. AMEN

MOLITVA ZA SNAGU I MILOST... PONOS... PONIZNOST...

Imajte ne umu činjenicu da vi uvijek možete zatražiti Moj blagoslov, za vas same baš kao i za vaša bližnja ljudska bića i sve duše u duhovnom kraljevstvu... Vaša zamolba za dar milosti je uvijek jedan čin poniznosti ako ga vi zatražite za vas same, jer vi na taj način priznajete vašu slabost i u ovoj slabosti Me tražite da vas osnažim. I osoba koja se osijeća slaba će Mi uvijek prići sa poniznošću, a Ja podarujem Moju milost poniznima... A ako zatražite milost za druge ljude, za drugo ljudsko biće ili za duše u onostranom, onda je to jedan čin nesebične Ljubavi, jer vi želite pomoći onima koji su slabi u duhu, vaše zahtjevanje snage za te jednako slabe duše i onda, zbog vaše Ljubavi, Ja im mogu dati snagu. Ali to je uvijek duhovni zahtjev kojeg vi potražujete od Mene, i doista, on će vam također uvijek biti uslišen. I vi ćete Me uvijek jedino tražiti sa poniznim srcem, vi priznajete vašu slabost i znate da snaga i milost jedino dolaze od Mene, i time vi priznajete vaše nesavršenstvo i žudite postati savršeni time što zahtjevate Moju potporu...

I ako vi sada uzmete u obzir da ste Me jednom napustili budući ste smatrali sebe snažnima i niste vjerovali kako više potrebujete Mene i Moju snagu, onda ćete također razumjeti da ste vi sebe same bili dobrovoljno lišili vašeg savršenstva... Ali vi ste utjelovljeni na Zemlji kao ljudsko biće u svrhu vraćanja k Meni, i ovaj povratak se mora odviti u obrnutom redu u odnosu na otpadništvo od Mene... Vi ste bili oholi i vjerovali ste za sebe da imate obilje snage... Sada ste, međutim, vi trebali prepoznati i priznati vašu slabost sa vrlodubokom poniznošću zaklinjući Me za dar snage...

Pošto ste se vi jednom okrenuli od Mene vašom vlastitom slobodnom voljom vi ćete trebati Mene zaklinjati za milost, za dar kojeg ne zaslužujete, kojeg ste vi sami oholo odbacili... Ali vjerujte Mi da ću vam Ja vrlo rado uslišiti takvu jednu zamolbu za snagu i milost, jer Ja Osobno želim za vas da postignete savršenstvo i budete iznova sposobni pridružiti Mi se kako bi primili blagoslove koje jedino sjedinjenje sa Mnom može priskrbiti... Sâmo vaše priznavanje nedostojnosti i slabosti Me već motivira obdariti vas sa obiljem darova... Prema tome vi Me možete opet i iznova tražiti za dar snage i milosti... To je duhovni zahtjev kojeg ću Ja uslišiti bez greške, jer Moja sreća se sastoji od toga da neprestano priskrbljujem snagu Moje Ljubavi Mojim živim tvorevinama da bi omogućio njihov napredak i da Mi se uvijek više približuju. Jer vi nećete biti to u stanju napraviti sami od sebe sve dok niste iznimno dobrodušni i na taj način nabavite snagu za sebe same.

Ali molitva u Duhu i u Istini za dar milosti i snage je jedno apsolutno jamstvo za njezino primanje, jer opet i iznova naglašavam: Ja podarujem Moju milost poniznima, jer jedino ponizno srce će Me tražiti za nju. I opet i iznova vas uvjeravam

da će vam ovaj zahtjev biti uslišen, pošto vi, naposljetku, na taj način priznajete vašu želju da Mi se približite, i time vi već prolazite vaš ispit volje na Zemlji: vi se dobrovoljno okrećete ka Meni od Kojeg ste se jednom okrenuli u oholosti i bahatosti... Međutim, svatko tko traži nije niti ohol niti bahat, kako on sebe podređuje Meni, i zbog njegove poniznosti Ja mu također mogu dati izobilno, i doista, nitko ne treba oskudijevati ako Mi pristupi sa ovom zamolbom, koju ću Ja rado saslušati i također uslišiti...

Jednom kada ova misao o potraživanju snage i milosti od Mene oživi u vama, onda ćete vi također priznati Mene kao vašeg Boga i Stvoritelja Koji želi biti vaš Otac, vi ste već u kontaktu sa Mnom, što je uvijek prikazano kroz srdačnu molitvu, bez obzira što je to što potražujete... Ali snaga i milost su duhovna vlasništva koja Ja neću nikada uskratiti od osobe koja moli, budući ovo dokazuje njegovu poniznost, i Ja ću uvijek podariti Moju milost poniznima, kao što Sam obećao. AMEN

Očeve Riječi... Tumačenje imena BERTHA DUDDE

Sva voljna djeca Me nose u svojim srcima i tragaju za Mojim Duhom pošto su Me njihove duše prepoznale. A ti, dijete Moje, ćeš čuti Moj glas uvijek kada Mi žrtvuješ svoje vrijeme, i Moj rad na tebi neće biti bez uspjeha. Sati u kojima strahuješ da ti nedostaje potrebne snage da bi djelovala za Mene će se smanjiti. Uskoro ćeš dobiti misiju koju ćeš lako ostvariti uz Moju pomoć. Tvoja Vjera, Ljubav i volja će postati veliki pošto ću Ja Osobno biti tvoja nagrada... kojoj ćeš gorljivo stremiti.

Dijete Moje, sve što će čovječanstvu biti otkriveno kroz tebe je skriveno u tvome imenu:

B - (Busse) – Trebaju **okajati** svoje grijehе.

E – (Erkennen) – **spoznati** svoje porijeklo.

R – (Rastlos) – **neprekidno** raditi na svojoj duši.

T - (Tätig) – biti **aktivni** u Ljubavi.

H - (Horchен) – **slušati** glas u svome srcu.

A - (Allen) – nijekati **sve** svjetovne užitke.

D - (Demütig) – **ponizno** sebe podrediti Ocu na nebu.

U - (Um) – neprestano se moliti **za** Milost.

D - (Dienen) – **služiti** Stvoritelja Neba i Zemlje.

D - (Dienen) – **služiti** svoga bližnjeg u Ljubavi.

E - (Ehre) – i **slaviti** Mene, Oca na nebu, u vijeke vjekova.

Shvati da Mene ne mogu pronaći oni koji traže svijet ali one koji Me traže Ja ću susresti i otkriti im Sebe... Tko god Mi se preda će Me posjedovati, i tko god moli za Moju milost je u Mojoj milosti, jer uistinu razumjeti Moju Riječ je dar milosti Moje Ljubavi...

Pripremi se stoga primiti Moj dar kao znak Moje Ljubavi. Pobrini se za svoju dušu, dijete Moje, spoznaj Moju Ljubav i potrudi se osjetiti najčišću Ljubav prema Meni u svom srcu pošto sva nečistoća mora biti otklonjena iz srca u kojem ću Ja živjeti, pošto Ja jedino pronalazim užitka u čistoj Ljubavi, u Ljubavi koja ne traži i jedino daje sebe... koja je voljna učiniti sve da bi mogla služiti... Čista Ljubav je dragocjena poput dragulja, ona osvjetljava svoje okruženje sa svojim svjetlom, ona donosi sreću i uvijek jedino želi davati... Kada ti je ovakva Ljubav zaposjela srce, ti ćeš Me prihvatiti u sebi i u svom srcu nositi Moju sliku, i to će za tebe biti najviši blagoslov već za života na Zemlji.

Što god ti je određeno dok se Moja Ljubav brine za tebe mora još biti skriveno od tebe pošto ti postižeš stupanj zrelosti (*savršenstva*) jedno neprestanim stremljenjem za Mojom Ljubavlju... Tebi je u korist zazivati Me i Moje prisustvo iz dubine svoga srca... kada sebe preporučiš svom Spasitelju u iskrenoj molitvi... Ja ću se pojaviti... neočekivano... i useliti se u prebivalište koje tvoja Ljubav priprema za Mene i donijeti blaženu sreću onima koji vjeruju u Mene i ljube Me... Ja neću dozvoliti da Moja djeca, koja Mi se predaju, žive u oskudici i Ja ću im otkriti Sebe u prikladno vrijeme. AMEN

Ovo Otkrovenje u svezi svoga poslanja je Bertha Dudde primila 28 Siječnja 1939 (br. 0763)